

Arrest

nr. 160 635 van 22 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 144 123 van 24 april 2015.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn.

Op 25 september 2014 diende zij een asielaanvraag in, in België.

Een raadpleging van de visa-databank door de verwerende partij toont aan dat de verzoekende partij op 24 augustus 2014 een visum aanvroeg bij de Italiaanse consulaire diensten in Bagdad en dat het visum werd verstrekt.

Op 21 oktober 2014 werd door de Belgische overheid een verzoek tot overname aan Italië gericht.

Voormeld verzoek werd niet binnen de door verordening 604/2013 voorziene termijn beantwoord.

Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op het verzoek tot overname hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 22(7) van de verordening 604/2013 gewezen op hun verantwoordelijkheid en de verplichting om de verzoekende partij over te nemen.

Op 8 januari 2015 stemmen de Italiaanse overheden alsnog in met het verzoek tot overname.

Op 21 april 2015 neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A. [...]

voornaam : A. F. H. [...]

geboortedatum : 23.01.1993

geboorteplaats : Bagdad

nationaliteit : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene, staatsburger van Irak van Arabische afkomst, vroeg op 25.09.2014 asiel in België. Zij legde een identiteitskaart van Irak met nummer 00756125, afgegeven op 04.01.2012, voor. Een raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 24.08.2014 een visum aanvroeg bij de Italiaanse consulaire diensten in Bagdad en dat het visum werd verstrekt. De betrokkene werd gehoord op 02.10.2014 en verklaarde dat zij op 20.09.2014 vanuit Irak naar een hem niet bekend land vloog. Een neef zou een smokkelaar hebben gecontacteerd. De smokkelaar regelde vervolgens de hele reis. Vanuit dat hem niet bekende land vloog de betrokkene naar een ander hem eveneens onbekend land, vanwaar zij na drie overnachtingen per bus zijn weg vervolgde naar België, waar zij naar eigen zeggen op 24.09.2014 aankwam. De betrokkene voegde toe dat zijn paspoort door de smokkelaar in bezit werd genomen. De betrokkene werd geconfronteerd met de via de visa-databank verkregen info, maar stelde niets te weten van een visum.

Op 21.10.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De Italiaanse instanties erkenden later, op 08.01.2015, verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat zij besloot asiel te vragen in België omdat een van zijn twee broers in België verblijft. Zij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat zij bij zijn broer in België wil blijven. Middels een tussenkomst van zijn raadsman d.d. 17.10.2014 verzoekt de betrokkene dat de Belgische instanties zijn aanvraag zouden behandelen omdat volgens hem ten aanzien van Italië niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De betrokkene wijst op systematische tekortkomingen in het Italiaanse opvangsysteem en verwijst in die zin onder meer naar het arrest van het EHRM in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM, nr. 30696/09, 21.11.2011), het interview van 07.03.2014 met Daniela di Capua, directeur van de Centrale Diensten van het SPRAR-opvangnetwerk, de artikels "Italy abandons Refugees without Food, Shoes" van 11.06.2014 en "UNHCR urges EU to help to handle tide of refugees" van 11.04.2014; UNHCR, "UNHCR's statement to

PACE recommendation & resolution on large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian shores", 08.06.2014 e.a. Verder werpt de betrokkene op dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het respecteren van het non-refoulementbeginsel. Zij voert ook aan dat een overdracht aan Italië een scheiding van zijn in België verblijvende broer inhoudt en derhalve een schending betekent van artikel 8 van het EVRM.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds aangehaald uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties vanwege de volgens hem precaire, onmenselijke leefomstandigheden van asielzoekers in Italië, het niet respecteren van het non-refoulementbeginsel door de Italiaanse instanties en omdat een overdracht aan Italië een scheiding van zijn in België verblijvende broer en een schending van artikel 8 impliceren.

Betreffende de door de betrokkene aangevoerde argumenten met betrekking tot de leefomstandigheden van asielzoekers in Italië merken we op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de recente zaak Tarakhel v. Zwitserland en dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een 23.01.1993 geboren alleenstaande

man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 02.10.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene ook later geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden. De argumenten in het arrest Tarakhel v. Zwitserland zijn volgen ons dan ook niet zomaar toe te passen op de betrokkene. We verwijzen tevens naar het arrest A.M.E. v. Nederland, waarin wordt gesteld dat met betrekking tot modaliteiten van overdracht bij een jonge, alleenstaande en gezonde man anders kan worden geoordeeld dan bij een gezin met jonge kinderen zoals het geval was in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (§34).

We wensen tevens te benadrukken dat de Italiaanse instanties op 08.01.2015, nadat ze bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk waren geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene bevestigden. In hetzelfde schrijven vragen ze de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Venetië en delen ze mee dat de betrokkene zal worden toegewezen aan een opvangstructuur die in het leven werd geroepen met de steun van het Europees Fonds voor Vluchtelingen en specifiek opvang en bijstand biedt aan personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen. De Italiaanse instanties zijn volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 geenszins verplicht tot het geven van deze informatie. Het feit dat de Italiaanse instanties in hun antwoord meedelen en toezeggen dat de betrokkene aan een welbepaald project van opvang zal worden toegewezen toont volgens ons aan dat de betrokkene na overdracht adequate opvang en bijstand zal worden aangeboden.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden.

Recente bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie, maar tonen eveneens aan dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

Het door de betrokkene aangevoerde interview met Daniela di Capua levert volgens ons geen wezenlijke nieuwe informatie ten opzichte van eerdere rapporten en levert niet het bewijs dat de

betrokkene in Italië geen opvang zal verkrijgen. Het aangehaalde persbericht, "Italy leaves hundreds of refugees stranded without food-UN", gaat over het aantreffen van twee aan hun lot overgelaten groepen immigranten in respectievelijk Rome en Milaan. Uiteraard betreft het betreurenswaardige feiten, maar we benadrukken dat het twee groepen van telkens 160 à 170 personen betrof en geenszins om structurele toestanden ging.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 25, alinea's 3,4, 5). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Wat de door de betrokkene ingeroepen vrees voor refoulement betreft wijzen we er op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De betrokkene voert geen elementen aan die aanleiding geven te stellen dat Italië het beginsel van non-refoulement niet zou respecteren.

Een oudere broer van de betrokkene vroeg op 29.01.2010 asiel in België en verwierf op 06.07.2010 de vluchtelingenstatus. Zij verblijft in Antwerpen. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoekende partij is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De bovenvermelde in België verblijvende broer van de betrokkene verblijft dan wel in België in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming, maar kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene in ons overnameverzoek aan Italië werd aangegeven dat de betrokkene een in België verblijvende broer heeft, maar Italië niettemin instemde met de overname van de betrokkene en België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met in België verblijvende familieleden. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoekende partij kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoekende partij afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoekende partij. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We

benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat de betrokkene afhankelijk is van de hulp van zijn in België verblijvende broer of dat zijn broer, verblijvend in België, afhankelijk is van de verzoekende partij in de zin van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Betreffende het argument dat de overdracht van de betrokkene aan Italië een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden. We merken op dat de betrokkene niet bij zijn broer in Antwerpen, maar in een opvangcentrum verblijft. Tijdens het verhoor verklaarde de betrokkene dat zij en zijn broer elkaar niet echt nodig hebben en dat ze een "oppervlakkige" relatie hebben. Hieruit besluiten we dat in dit geval niet echt sprake is van een effectief gedeeld familie- of gezinsleven. Een overdracht aan Italië houdt volgens ons vanwege deze reden dan ook geen schending van artikel van het EVRM in.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in. Bij arrest van 24 april 2015 met nummer 144 123 wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2015 houdende de weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten bevolen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 12 (2) van de Dublin III-verordening, van de artikelen 3, § 2, 15 en 18, § 7, van de verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-verordening), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële en de formele motiveringsplicht.

In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Aan de verzoekende partij werd op 21 april 2015 (kennisgeving 21 april 2015) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot vasthouden in een bepaalde plaats (bijlage 26quater) betekend.

4

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 (2) van de Dublin – III verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan : 1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

(...)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.)

(Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. (...)”

De verwerende partij steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

- het gegeven dat de verzoekende partij over een visum uitgegeven door de Italiaanse autoriteiten beschikt;*
- een impliciet akkoord (en later een bevestiging) van Italië naar aanleiding van de vraag tot terugname die aan Italië werd gesteld op 21 oktober 2014 en waarop geen antwoord kwam;*
- er geen sprake is voor specifieke noden voor de verzoekende partij;*
- het feit dat de asielprocedure in Italië correct verloopt en verzoeker geen bewijs zou hebben aangebracht dat hij geen opvang als asielzoeker in Italië zou kunnen krijgen. De verwerende partij stelt dat er weliswaar moeilijkheden zijn doch Italië zou maatregelen treffen;*
- er geen enkele aanleiding is dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren;*
- er geen schending van het artikel 8 E.V.R.M. aan de orde is omdat de verzoekende partij geen effectief gezin vormt / vormde met zijn broer die in België een legaal verblijf kent;*
- er geen schending is van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van EU – handvest.*

Verzoeker kan zich met deze redenering niet akkoord verklaren en meent dat er een schending van de motiveringsplicht is, alsook van art. 3 en 8 EVRM gezien de verwerende partij zich niet steunt op de meeste recente bronnen aangaande de preciaire situatie van asielzoekers in Italië noch op alle elementen die in het administratief dossier aanwezig zijn.

De verzoekende partij heeft van mensen in Italië gehoord dat er aan Irakezen geen enkele bescherming wordt gegeven en zij, in Italië, aan hun lot worden overgelaten. Eveneens kan niet vergeten worden dat de verzoekende partij afkomstig is van Irak, een land dat zich op heden ontegensprekelijk in een oorlogssituatie bevindt.

Zoals hij ook in zijn Dublin verhoor heeft aangehaald, heeft de verzoekende partij hier een broer wonen die over een legaal verblijf beschikt. Dit gegeven dient, ongeacht de motivering van de verwerende partij, in de beoordeling betrokken te worden.

Het loutere feit dat de verzoekende partij in zijn verhoor niet aanhaalde over enige gezondheidsproblemen te beschikken noch een gezin heeft met minderjarige kinderen, zoals bedoeld in het arrest Tarakhel v. Zwitserland van het EHRM, kunnen niet leiden tot de vaststelling dat de verzoekende partij niet tot een kwetsbare groep behoort waardoor hij zou moeten gelijk gesteld worden met om het eender welke jonge, alleenstaande man.

Hoe dan ook diende de verwerende partij een individueel onderzoek naar de eigen situatie van de verzoekende partij uit te voeren, wat in casu niet gebeurde.

Ook in de bestreden beslissing waardoor de bestreden beslissing in uiterst dringende noodzakelijkheid werd geschorst, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een gelijkaardige bevinding gekomen (stuk 29).

De Raad verwijt aan de verwerende partij haar beslissing op louter algemene en gedateerde feiten te baseren zonder enerzijds een individueel onderzoek uit te voeren en anderzijds zonder rekening te houden met de recente gebeurtenissen in Italië en de rest van het mediterrane gebied.

“(…) Uit deze uittreksels en websites blijkt dat sinds begin april 2015 de opvangcentra in Italië vol zitten als gevolg van een toegenomen instroom van vluchtelingen waardoor de limieten van het Italiaanse opvangsysteem worden getest. Tevens blijkt uit de nieuwsartikelen dat in de voorbije week alleen al 10.000 bootvluchtelingen aankwamen in Italië. Er kan niet ontkend worden dat er op heden sprake is van een humanitaire crisis.

(…)

Vooreerst merkt de Raad op dat de verwerende partij een partiële lezing maakt van het AIDA-rapport waarbij geen melding wordt gemaakt van alinea's 4 en 5 die volgen op pagina 31 van het AIDA-rapport: (…). In tegenstelling tot wat de verwerende partij laat uitschijnen in de motivering van haar beslissing, blijkt uit dit rapport een zekere bezorgdheid over de slechte omstandigheden in de vele opvangcentra en over de capaciteit van deze centra.

6

In de bestreden beslissing wordt steunend op het AIDA-rapport weliswaar gesteld dat verschillende initiatieven werden opgezet om Dublin-terugkeerders op te vangen, maar over de resultaten van die initiatieven in het algemeen, en over de gevolgen ervan specifiek voor de situatie van de verzoekende partij in het bijzonder, wordt niet gemotiveerd. Daar staat dan tegenover dat in het bedoelde rapport wordt gesteld dat de capaciteit van de opvangcentra problematisch blijft.

Daarenboven merkt de Raad op dat dit AIDA-rapport dateert van januari 2015 en dus geen rekening houdt met de recente gebeurtenissen en de recente verhoogde instroom in Italië. Deze vaststelling geldt evenzeer voor de “recente rapporten” waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing nu deze rapporten reeds dateren van 2014 of 2013 en niet meer langer als actueel kunnen worden beschouwd. Dezelfde bemerking wordt gemaakt voor wat betreft de verwijzing naar de arresten Mohammed Hussein en A.M.E. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die dateren van respectievelijk 2 april 2012 en 13 januari 2015 en dus geen rekening houden met de huidige actuele situatie in Italië.

(…) Er kan niet ontkend worden dat Italië door de grote toestroom aan vluchtelingen een extra last op haar schouders krijgt. Het kan dan ook niet anders dat zulks een impact zal hebben op de huidige opvangstructuren.

(…), de opvangcapaciteit in Italië beperkt is en dat deze beperkte opvangcapaciteit heden door een sterk verhoogde instroom aan vluchtelingen verder ernstig onder druk wordt gezet. Het feit dat het UNHCR nog niet heeft geadviseerd tegen overdrachten naar Italië doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

De Raad benadrukt dat er op de verwerende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/08, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).

In dit opzicht, leert de Raad uit het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, door verwerende partij gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asiëldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verwerende partij, minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op actuele informatie.

(…)

Dit geldt des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er sprake is van een moeilijke situatie immers stelt de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing “Recente bronnen die onder meer de Italiaanse onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, geven inderdaad een beeld van de moeilijke situatie”. Voorts wijst de Raad er nogmaals op dat verwerende partij slechts een partiële lezing maakt van het AIDA-rapport, wat het gebrek aan een nauwkeurig, laat staan volledig, onderzoek in het geval van de verzoekende partij alleen meer onderstreept.

(…)

De Raad wijst erop dat deze instemming dateert van 8 januari 2015. Gelet op de huidige crisis is het gehaal niet zeker dat, zo deze instemming als een garantie dient te worden beschouwd voor een opvangplaats, deze garantie nog actueel is. Zoals reeds aangegeven blijkt Italië duidelijk te kampen met een opvangcapaciteit en gezien de massale toestroom van vluchtelingen is het niet duidelijk waar deze ondergebracht worden en of er wel nog voldoende opvangplaatsen gegarandeerd worden voor Dublin-terugkeerders zoals de verzoekende partij.

De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer van kan worden uitgegaan dat de verzoekende partij, gelet op de huidige humanitaire crisis door de enorme toestroom aan vluchtelingen, de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Het gegeven dat de verzoekende partij een alleenstaande man is, doet hieraan geen afbreuk.(...)"

(stuk 29: Beslissing van de Raad voor Vreemdelingebedwistingen dd. 24 april 2015 tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing dd. 21 april 2015, verzoeker zet vet)

De verzoekende partij is naar België gekomen omdat hij in Irak geen familie, geen moeder en vader, meer heeft die voor hem kunnen zorgen. Hij is naar hier gekomen om zich bij zijn broer te voegen. Het louter verwijzen van de verwerende partij naar het feit dat verzoeker geen feitelijk gezin vormt met zijn broer is op zich niet voldoende (zie verder).

Gezien de achtergrond van de verzoekende partij kan hij dan ook niet zomaar gelijk gesteld worden met om het eender welke jonge, alleenstaande man maar diende de positie van de verzoekende partij nader onderzocht te worden.

De verzoekende partij wenst dan ook in dit kader een zeer recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken, met name het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (app. no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014).

In dit arrest werd Zwitserland veroordeeld wegens het repatriëren van een Afghaanse familie naar Italië en werd een schending van artikel 3 E.V.R.M. vastgesteld. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist garanties over een aangepaste opvang. Dit is echter geen formele garantie, maar wel een concrete garantie met verzekeringen over de manier waarop die opvang structuur werkt. De Belgische Staat blijft in gebreke de nodige garanties te bieden. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar objectieve informatie, maar kan op geen enkele manier individuele garanties geven dat de verzoekende partij, bij een gedwongen terugkeer naar Italië, niet op straat zal belanden.

" 115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.

121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du

réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.

(...)

Dit, par quatorze voix contre trois, qu'il y aurait violation de l'article 3 de la Convention si les requérants devaient être renvoyés en l'Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale. »

(EHRM, Tarakhel v. Switserland, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014, verzoeker zet vet)

Ook in de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar algemene beweringen die normaal gesproken, in theorie zouden moeten voordoen wanneer de verzoekende partij op het Italiaans grondgebied zal toekomen. Er wordt louter naar objectieve informatie verwezen waardoor er op geen enkele manier individuele garanties aan de verzoekende partij worden gegeven waaruit hij kan afleiden dat hij effectief opvang zal krijgen in Italië. Er is grote onzekerheid over het feit of hij al dan niet op straat zal belanden.

Met betrekking tot de aanwezigheid van de broer van de verzoekende partij werd niet op een afdoende manier gemotiveerd. Er wordt door de verwerende partij gezegd dat er geen schending van artikel 8 E.V.R.M. aan de orde is omdat er geen effectief gezinsleven met de broer voorhanden is en was. Daarnaast is de verzoekende partij ook niet afhankelijk van zijn broer waardoor volgens de verwerende partij artikel 16(1) van de Dublin – III Verordening niet dient toegepast te worden. Echter is de verzoekende partij naar België gekomen net omwille van het feit dat hij een gezinsleven met zijn broer wenst te verkrijgen alsook omdat hij in Irak geen familieleden meer heeft die hem dergelijk gezinsleven kunnen bieden (zie verder).

De verwerende partij houdt op geen enkele manier rekening met al de gegevens die aan de situatie van de verzoekende partij eigen zijn.

4.1.2.

De verzoekende partij wenst vooreerst te wijzen op het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat Italië op 8 januari 2015 akkoord zou zijn gegaan met het overnemen van de verzoekende partij. In dat akkoord werd door de Italiaanse overheid ook meegedeeld dat de verzoekende partij naar Venetië dient overgebracht te worden waar hij in een opvangstructuur zal worden opgevangen.

Volgens de verwerende partij is dit gegeven op zich een teken om te kunnen besluiten dat de verzoekende partij na overdracht een adequate opvang en bijstand zal aangeboden krijgen.

Hier gaat de verwerende partij zeer kort door de bocht! Dergelijke motivering is duidelijk niet voldoende om te besluiten tot een adequate opvang voor de verzoekende partij.

De verzoekende partij verwijst in dit kader naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij een repatriëring in het kader van een Dublin – III Verordening naar Italië werd geschorst. De verwerende partij werd op de vingers getikt nu het door hen gevoerde onderzoek niet voldoende was.

“De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer – op grond van algemene informatie die geen uitsluitsels geeft – van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wel voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 118) naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat. Dit klemmt des te meer nu de Italiaanse autoriteiten geen teken van leven hebben gegeven naar aanleiding van het terugnameverzoek door de Belgische overheid en zij dus op dat vlak ook geen enkele garantie hebben geboden.

De verzoekende partij kan derhalve worden bijgetreden waar zij stelt dat niet afdoende rekening werd gehouden met de voorliggende elementen van het dossier in het licht van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk. Het middels is in de besproken mate ernstig.”

(stuk 3: RvV nr. 138 525 van 13 februari 2015 in de zaak RvV 167 296/II)

In dezelfde zin:

“En espèce, en l'absence de toute réaction des autorités italiennes quant à la prise en charge et au traitement de la demande d'asile de la partie requérante, en particulier de sa crainte de devoir se trouver sans logement et sans soutien financier au vu des multiples informations dont elle dispose, il appartient néanmoins prima facie à la partie défenderesse d'exclure ce risque, lequel serait constitutif d'une violation de l'article 3 de la CEDH. Le conseil rappelle qu'il a pu ainsi très récemment juger que “au vu de la situation délicate et évolutive de l'Italie, l'examen des dossiers fans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions” (CCE, 138 950, 22 février 2015 (affaire 167 689)).”

(stuk 4: CCE, n ° 139 330 van 25 februari 2015 in de zaak 167 838/V)

Het moet daarnaast gezegd worden dat de situatie voor asielzoekers vandaag de dag zeker niet aan de vereiste noden voldoet. Italië wordt op heden overspoeld door een enorme toevloed aan vluchtelingen die een beter leven in Europa komen zoeken. Hierdoor kan het land de noodzakelijke zorgen voor asielzoekers niet meer voorzien. Daarenboven verkeert het land zich in een zeer slechte economische situatie.

Het is bijna een zekerheid dat de verzoekende partij op straat zal belanden bij een overdracht naar Italië, ongeacht het feit dat er speciale opvangplaatsen voor Dublin-terugkeerders zouden bestaan. Het is een vaststaand gegeven dat er op heden danig veel vluchtelingen zijn dat de opvangstructuren in Italië te beperkt zijn geworden voor het aantal hulpbehoevenden.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er op grond van de bestaande informatiebronnen (waaronder ook de gegevens in de motivatie door de raadvrouw van de verzoekende partij dd. 17 oktober 2014) er een beeld bestaat over de moeilijke situatie in Italië. Doch kan er volgens de verwerende partij niet besloten worden tot structurele tekortkomingen.

De verzoekende partij wenst in dit kader toch op enkele objectieve en betrouwbare informatiebronnen te duiden waaruit meer dan genoegzaam blijkt dat de huidige situatie meer dan louter over enkele voorvallen gaat.

Verschillende objectieve en betrouwbare bronnen bevestigen onder andere de preciaire omstandigheden waarin asielzoekers in Italië terechtkomen. Het land heeft bijvoorbeeld enorm veel moeite met het nakomen van haar internationale verplichtingen.

“The most striking characteristic of the Italian asylum system is the lack of support, in terms of accommodation and integration, for the majority of those granted a permit. The situation leaves thousands of refugees – including many considered vulnerable – without proper means for taking care of themselves. The statements collected during the interviews for this report indicate that the lack of reception and integration opportunities is the main reason as to why an increasing number of asylum seekers and refugees choose to leave Italy for other European countries.

The dramatic current events of northern Africa have caused a new wave of migrants to Italy, making the situation even more pressing.”

(stuk 5: Norwegian Organisation for Asylum seekers (NOAS), “The Italian approach to asylum: system and core problems”, april 2011; p 5, te consulteren op <http://www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf>)

“The oft-cited preferential treatment of the Dublin II returnees is practically nonexistent: according to official reports of SPRAR, 12% of returnees in 2008 and 2009 were handed over to a SPRAR project, while 88% were left homeless. In 2008, of a total of 1.308 Dublin II returnees, 148 were taken into a SPRAR Project. In 2009, of 2.658 returnees around 314 people were given accommodation.”

(stuk 6: “The Living Conditions of Refugees in Italy: a report by Maria Bethke & Dominik Bender”, Pro Asyl, 28 februari 2011, te consulteren op http://www.proasyl.de/fileadmin/fm-dam/q_PUBLIKATIONEN/2011/Italyreport_en_web_ENDVERSION.pdf)

“The other 88 % were exposed to homelessness, if they were lucky, they were provided with a train ticket at the airport Rome Fiumicino. None of the Dublin returnees the authors spoke to actually knew the NGO Acriconfraternità (Acf) at the airport which is supposed to take care for Dublin returnees who arrive there.”

(stuk 7: “Summary of the report “Zur Situation von Flüchtlingen in Italien” from Dominik Bender and Maria Bethke” Pro Asyl, 28 februari 2011)

“(…) ‘Many refugees, particularly from Syria and Eritrea, wish to reach other EU destinations, such as Germany, The Netherlands or Sweden where they can count on the support of friends or relatives, more job opportunities and more protective welfare systems’, noted Christopher Hein, Director of the Italian Council for Refugees.

(…)

The arrival of thousands of people by sea to a circumscribed geographic area, in an extremely short period, presents Italy with a considerable humanitarian and operational challenge. To respond to the increased arrivals of migrants and refugees, Italy has expanded the number of reception places for asylum seekers and set up temporary structures. As a result, currently 60,000 asylum seekers are currently housed in Italy. Nevertheless, the standards of Italian reception facilities vary across the country and the structures are stretched to their limit. Reception centres in southern Italy are hosting 55% of the asylum seekers, with those in Sicily accommodating more than 25%.

The deficiencies in the Italian reception system, though, affects people who have already been granted a protection status more than those who have newly arrived. Refugees who cannot access the system find themselves without any support and many try to reach other EU countries in search of better living conditions and integration prospects.”

(stuk 8: AIDA – Asylum Information Database, “ITALY Over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European countries”, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/files/resources/one-pager_it.pdf)

“The Italian authorities stranded refugees without food or shoes in car parks outside Rome and Milan, says the UN. Italy is struggling to deal with the 50,000 immigrants that have arrived this year and has asked the EU to help mitigate the crisis.

The UN High Commissioner for Refugees has condemned Italy’s treatment of a group of refugees who were found abandoned outside Milan and Rome in what the organization described as an “unacceptable” incident.

The refugees “were found without shoes, disorientated, and without having been given anything to eat or drink,” said the EU body’s spokesperson Carlotta Sami told AFP. The immigrants from Mali, Guinea Bissau, Ghana, Nigeria, Senegal and Syria were transported in two busloads to Milan and Rome where they were abandoned in car parks.

(…)

Italy has been hit by an influx of illegal immigrants since the beginning of this year, with over 50,000 illegal immigrants seeking refuge in the Mediterranean country since January. The government has been hard-pressed to deal with the situation and has called on the EU to intervene. (…)

(stuk 9: RT – Robert Half, “Italy leaves hundreds of refugees stranded without food –Un”, 11 juni 2014, te consulteren op <http://rt.com/news/165296-italy-abandon-refugees-un/>)

☐ *“the Italian authorities should ensure the respect of the principles set by the jurisprudence of the Strasbourg Human Rights Court and the Luxembourg Court of Justice of the European Union.. As a consequence, any transfer to Greece should be suspended and Italy should take over responsibility for examining protection requests presented in Italy. Furthermore, before the adoption of any decision of transfer the Dublin Unit should make a precise evaluation of the situation existing in the destination Member State and apply the sovereignty clause any time there is the risk of a violation of human rights in that State;*

(…)

☐ *the Italian authorities should guarantee the right of asylum seekers to reception that respects the European standards. It is necessary to create a central coordination of the different actors in charge of reception and assistance, to raise the number of accommodation places without using always emergency remedies, to guarantee the right to reception also during the period prior to formalization of the asylum claims and to coordinate the services in order to realize an effective integration path;*

☐ *the Italian authorities should improve the access to the effective remedies through an easier way to get free legal aid directly providing lawyers specialized in asylum matters;”*

(stuk 10: Dublin II Regulation National Report, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 19 december 2012, p 52, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/514054492.pdf>)

“On the one hand, adequate reception capacities, proper identification and subsequent control of the movements of the identified people, and swift and transparent processing of mixed migration flows are requirements that need to be fully met by the Italian authorities.

(…)

*The Assembly therefore calls on the Italian authorities to implement a comprehensive series of measures to deal with mixed migratory arrivals in Italy, including:
with regard to managing the arrival of mixed migratory flows, to:*

(…)

7.1.4. ensure the respect for principles and provisions of the Dublin Regulation as regards the responsibilities of the country of first arrival;
with regard to reception and detention capacities, to:

7.2.1. ensure adequate reception conditions and medical assistance in accordance with relevant human rights and humanitarian standards;

7.2.2. set up an independent monitoring body to check that conditions and standards in reception and detention facilities are in compliance with international standards;

7.2.3. reduce the eighteen-month maximum period of time allowed for the detention of foreign nationals without any legal permit to stay;

7.2.4. step up the exchange of best practices in terms of governance, and provide training courses for operating staff in the field of migration;

7.2.5. facilitate access to the reception and detention centres by international organisations and non-governmental organisations (NGOs);

7.2.6. properly inform irregular migrants, asylum seekers and refugees of their rights and obligations. (...)"

(stuk 11: Parliamentary Assembly, "The large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian shores", 9 juni 2014, p 3-4, te consulteren op <http://www.assembly.coe.int/nw/xml/XRef/X2H-Xref-ViewPDF.asp?FileID=20941&lang=en>)

"The main problem, which has always been at the basis of the Italian weakness in the field of reception, is the lack of places, be them within the SPRAR system or the CARA system. This structural weakness has often pushed the Italian authorities to resort to further temporary, extemporaneous or "emergency" solutions (hotels, former schools, former military barracks, "bed & breakfasts",...) with a very poor level of services and no coordination with the other existing systems of reception. (...)

Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the "lucky ones" who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the "unlucky ones" who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR."

(stuk 12: Asilo in Europe, "The future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua", 7 maart 2014, te consulteren op <http://asiloineuropa.blogspot.it/2014/03/the-future-of-italian-reception-system.html>)

"An estimated 6,000 people, many of them Syrians and Eritreans, have been rescued by Italy's navy in four days and thousands more asylum seekers keen to reach Europe have gathered in Libya, the U.N. refugee agency on Friday.

The UNHCR urged the European Union to help Italy provide more reception facilities and find "durable solutions" for asylum seekers fleeing war and persecution. (...)"

(stuk 13: Voice of America, "UNHCR Urges EU to Help Italy With Tide of Refugees", 9 april 2014, te consulteren op <http://www.voanews.com/content/reu-italy-needs-eu-help-to-handle-tide-of-refugees/1891161.html>)

"There is lack of adequate accommodation for families and children in Italy. The larger CARA provide inadequate accommodation for asylum-seeking children. Children with an international protection status are accommodated for a limited period of time at best. Numerous families and single parents with minor children therefore live in squats or church emergency shelters. Sometimes children are accommodated separately from their parents and placed in institutional care. (...)

In Italy, the living conditions of children in squats and emergency shelters constitute a risk to their physical and psychological safety, health and development. Italy is in breach of the right to have the best interests of the child taken into account as a primary consideration by leaving children in these situations or separating them from their parents. Further, Italy is in breach of its positive duties arising under the CRC, particularly as regards special measures for the protection of asylum-seeking and refugee children. In relation to the de facto unequal treatment of nationals regarding social assistance, positive discrimination measures are required particularly where children are affected. Finally, the placement of children in institutional care is in breach of the CRC whenever this is not necessary in the best interests of the child."

(stuk 14: OSAR, "Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees", oktober 2013, p 61 en 63, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/reception-conditions-in-italy>)

"Mare Nostrum ("Our Sea") is credited by the Italian government and NGOs on the ground with having saved countless lives. But Rome is determined that it should not continue to shoulder the burden alone. On Tuesday, Renzi told parliament: "A Europe that tells the Calabrian fisherman that he must use a

certain technique to catch tuna but then turns its back when there are dead bodies in the sea cannot call itself civilised.”

(...)

For those who do end up housed in one of the makeshift centres, the future is not much more certain. In the eastern port of Augusta, which has found itself playing a central role in the Mare Nostrum reception strategy not long after its local council was dissolved for mafia infiltration, a former primary school has been reopened to give basic food and shelter to some of the large numbers of unaccompanied minors who have come into port this year.

(...)

NGOs on the ground say greater coordination is desperately needed in order to facilitate swift transfers to appropriate reception structures throughout Italy. “We continue to talk of an emergency about migrants ... It’s not possible to talk about an “emergency” after 20 years,” says Valastro. “So we need to have a plan.” There are concerns that if the ad-hoc strategy continues and worsens through the summer, the social tensions that as yet have remained mild may be exacerbated. In Librino, a neglected part of Catania where a sports hall has been used as a temporary reception centre, the authorities moved the migrants to another hall, reportedly following concern from locals. But, surveying the scene at the Palanitta – a mass of unkempt mattresses, discarded clothes and other detritus lying between two redundant goalposts – one local is still angry. “This is what we’re left with,” he says, declining to give his name. “This is the only place where the children of this neighbourhood can come and play sport; now look at it. OK, there are going to be these boat landings. But there should be proper places for them to go. They can’t just pick a place like this and say: that one.”

(stuk 15: The Guardian, “Europe’s migrant influx: ‘we need help but we don’t know where from’”, dd 25 juni 2014, te consulteren op <http://www.theguardian.com/world/2014/jun/25/-sp-boat-migrants-risk-everything-for-a-new-life-in-europe>)

“The system has always been characterized by a chronic lack of places that has brought to the creation of parallel reception systems run by the Civil Protection and established to tackle emergencies. Emergencies are the massive flows that disembarked on the Italian coasts in the last years – the most recent arrivals refer to the so-called “North Africa Emergency”. According to NGOs, such inadequate and fragmented system wastes resources and provides beneficiaries with ineffective integration processes. In such a framework the international protection seeker during the procedure for the determination of the responsible Member State is more affected from the gaps of the reception system. In fact, from the moment of the notification of the transfer decision the claimant often remains outside a reception facility without his/her actual removal is carried out.”

(stuk 16: Dublin II Regulation National Report, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 19 december 2012, p 39, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/514054492.pdf>)

Ook UNHCR heeft recent, in zijn aanbevelingen aan Italië, benadrukt dat de opvangmogelijkheden in Italië volledig ontoereikend zijn.

“As to the Receptions Directive, UNHCR encourages Italy to reform CARAs due to the low quality of services, the prevalence of abuses and inefficiencies, as well as the complete lack of integration perspectives. (...) Furthermore, reception centres should be considered legal residence for civic registry, thereby facilitating social inclusion. (...)

Additionally, limited reception capacities as well as a lack of political and financial programming, according to the UNHCR, further hinder access to adequate reception conditions.”

(stuk 19: “UNHCR: Comments on the transposition of the Procedures and Reception Directives in Italy” dd. 5 februari 2015, United Nations, te consulteren in ELENA Weekly Legal Update, 27 maart 2015, te consulteren op

https://www.unhcr.it/sites/53a161110b80eeaac7000002/assets/54e7099c0b80ee68150053c8/Nota_UN_HCR_sul_recepimento_delle_Direttive_2013.32.UE_e_2013.33.UE.pdf?utm_source=Weekly+Legal+Update&utm_campaign=256d072943-WLU_27_03_2015&utm_medium=email&utm_term=0_7176f0fc3d-256d072943-419586937)

En ook in de laatste update van het “Country Report: Italy” van AIDA, Asylum Information Database, blijft de bezorgdheid over de slechte omstandigheden in de vele opvangcentra bestaan.

“In general, concerns have been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and socialisation; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information. (...) The issue of inadequate living conditions of asylum seekers in Italy has gained increasing attention from other EU Member States, due to the rising number of appeals filed by asylum seekers against their transfer to Italy on the basis of the Dublin Regulation. As emphasized by the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe in its report on Italy, “a number of judgements by different administrative courts in Germany have

suspended such transfers, owing notably to the risk of homelessness and a life below minimum subsistence standards (...) Concerns have been raised also about the shortage of staff working in the reception centres as well as the lack of adequate training, which affect the quality and standards of reception centres. (...) With regard to the emergency reception facilities established on the basis of the increased number of arrivals by sea, at this stage there is no information available on reception conditions in such centres."

(stuk 20: "Country Report: Italy", Asylum Information Database, januari 2015, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy?utm_source=Weekly+Legal+Update&utm_campaign=256d072943-WLU_27_03_2015&utm_medium=email&utm_term=0_7176f0fc3d-256d072943-419586937)

In dit laatste rapport wordt ook de situatie voor de "Dublin-terugkeerders" nader toegelicht. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing nog stelt dat in het kader van de Dublin-procedures extra opvangcapaciteit in het leven werd geroepen, volgens verwerende partij wel dertien, blijkt uit het door de verzoekende partij geciteerde rapport dat het er in de praktijk toch minder rooskleurig aan toegaat.

"Dublin returnees may have, in practice, more limited access to reception facilities than other asylum-seekers, mainly due to the fact that the asylum procedure of a number of those transferred to Italy has already been concluded. Therefore, they are no longer considered asylum-seekers and they should lose, by law, their right to be accommodated in CARA structure. For the beneficiaries of international protection or of humanitarian status, the possibility to be accommodated in SPRAR centres exists, but the number of places is limited. In addition, if these persons have already been accommodated in one of these centres they cannot be housed there again. (...) "

Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or 'ordinary' categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration."

(stuk 20: "Country Report: Italy", Asylum Information Database, januari 2015, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy?utm_source=Weekly+Legal+Update&utm_campaign=256d072943-WLU_27_03_2015&utm_medium=email&utm_term=0_7176f0fc3d-256d072943-419586937)

Ten overvloede wijst de verzoekende partij op een recent artikel dat verscheen nadat in het kader van een Europese missie enkele vluchtelingenkampen in Italië werden bezocht. Ook hieruit volgt de schrijnende toestand voor de asielzoekers.

« Les visites ont clairement montré que les défis auxquels nous faisons face sont grands, et que la législation européenne n'est pas toujours respectée. La situation des mineurs non accompagnés est particulièrement inquiétante. La situation de l'accueil des demandeurs d'asile en Italie est clairement une conséquence de l'échec des politiques et règlements européens, et impose aux décideurs politiques d'assumer leurs responsabilités. Nous devons admettre l'échec et les conséquences inacceptables du règlement Dublin, et démanteler les frontières de l'UE afin de rendre disponibles les ressources nécessaires à l'amélioration des procédures d'accueil des demandeurs d'asile et de garantir le respect des droits de ces personnes. (...) Cela démontre clairement le manque de transparence quant aux responsabilités concernant les structures temporaires, qui semblent être hors des « procédures normales ». [...] Les mineurs non accompagnés (MNA) ont dit n'avoir vu ni avocat ni association depuis leur arrivée. Une personne est venue expliquer les procédures prévues pour les MNA, mais sans donner son nom ni le moindre contact, et les MNA n'ont pas su dire de qui il s'agissait."

(stuk 21 : "Italie [Fr, It, En] Compte – rendu des visites au stade Palespedinie (Catane) et aux CIE – CARA de Caltanissetta", Mirgreurop, 20 maart 2015, te consulteren op <http://closethecamps.org/2015/03/20/italie-fr-it-en-compte-rendu-des-visites-au-stade-palespedini-catane-et-au-cie-cara-de-caltanissetta/>)

Daarnaast kan verwezen worden naar een arrest van de Nederlandse Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak van 5 juni 2014 nr. 20143712/2/V2. In dit arrest werd de Dublin overdracht naar Italië van een alleenstaande asielzoeker opgeschort nadat hij gewezen had op de structurele tekortkomingen waaraan het Italiaanse systeem leidt.

Er dient ook stil te staan bij de praktijk die vandaag de dag in Denemarken wordt gehanteerd. In het licht van enkele lopende Deense asielprocedures stelde een Deense ambtenaar, Jonas Bering Liisberg, een vraag aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Hij vroeg of het Hof, in afwachting van een uitspraak in de zaak Tarakhel t. Zwitserland, haar standpunt met betrekking tot de uitwijzing naar Italië in het kader van de Dublin verordening duidelijk kon maken. Het antwoord hierop was het volgende:

"In reply, I can inform you that pending the decision of the Grand Chamber in Tarakhel v. Switzerland, 29217/12, it may be envisaged that, depending on the circumstances of the individual case, interim

measures may be applied in respect of persons or families in a similar situation to the applicants in the Grand Chamber Case.”

Ondertussen werd door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Tarakhel een uitspraak gevelde, zoals hierboven reeds werd vermeld. Het standpunt van het Hof is duidelijk.

In dit arrest werd Zwitserland veroordeeld wegens het repatriëren van een Afghaanse familie naar Italië en werd een schending van artikel 3 E.V.R.M. vastgesteld. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist garanties over een aangepaste opvang. Dit is echter geen formele garantie, maar wel een concrete garantie met verzekeringen over de manier waarop die opvang structuur werkt. De Belgische Staat blijft in gebreke de nodige garanties te bieden (E.H.R.M., G. C., Tarakhel v. Switzerland, 4 november 2014).

Ongeacht het feit dat de bestreden beslissing een lijvige uiteenzetting van argumenten bevat, is de motivering op zich niet voldoende om te stellen dat er met alle elementen eigen aan het dossier rekening werden gehouden, zijnde zijn persoonlijke situatie maar ook de argumenten uiteengezet in de motivatie door de raadvrouw van de verzoekende partij dd. 17 oktober 2014.

Reeds in het verleden werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een zelfde soort beslissing als de bestreden beslissing via een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst omwille van het niet voorhanden zijn van een nauwkeurig onderzoek door de verwerende partij.

“Gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat.

2.3.2.5. verzoeker kan derhalve worden bijgetreden waar hij stelt dat niet afdoende rekening werd gehouden met de voorliggende elementen van het dossier in het licht van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De argumenten van de verwerende partij doen daar geen afbreuk aan.”

(stuk 22: RvV nr. 138 940 dd. 230 februari 2015)

Kortom, ongeacht het feit dat de motivering van de bestreden beslissing lijvig was, voldoet zij niet aan de wettelijke verplichtingen van zorgvuldigheid en redelijkheid die aan de verwerende partij toekomen op grond van de op haar rustende motiveringsplicht.

4.1.3.

Vervolgens dient ook de asielprocedure in Italië zelf onder de loep genomen te worden vermits ook deze structurele tekortkomingen kent. Immers, aangaande de asielprocedure worden asielzoekers niet volledig op de hoogte gebracht van de procedures, de mogelijkheden van opvang, bijstand advocaat, enz... De wet voorziet dat vluchtelingen in het bezit moeten worden gesteld van een brochure, doch in de praktijk wordt deze bijna nooit uitgedeeld.

“The practice of distribution of the mentioned brochures concerning both the asylum procedure and reception conditions is actually quite rare. In practice, information is not systematically provided, mainly due to the inadequate number of police staff dealing with the amount of asylum requests and due to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators.”

(stuk 20: “Country Report: Italy”, Asylum Information Database, januari 2015, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy?utm_source=Weekly+Legal+Update&utm_campaign=256d072943-WLU_27_03_2015&utm_medium=email&utm_term=0_7176f0fc3d-256d072943-419586937)

Eveneens is er in Italië een probleem met tolken/vertalers. De wet voorziet dat iedereen recht heeft op een tolk om in de eigen taal te kunnen praten, maar in de praktijk is er een groot gebrek aan efficiënte tolken waardoor asielzoekers niet alle noodzakelijke informatie krijgen, laat staan dat ze deze kunnen begrijpen.

“In practice, there is an overall lack of skilled interpreters at any stage of the asylum process. During the phase of fingerprinting and of the formal submission of the asylum request at the Questura (Immigration Office of the Police), the police authorities do not inform asylum seekers on the different steps concerning the Dublin procedure and the correlated applicants' rights and obligations, or it occurs very frequently that the Immigration Office explains the Dublin procedure in a superficial manner. Furthermore, the information given is not always understandable since it is provided without taking into consideration the education level of asylum applicants. Asylum seekers are not informed on the different criteria applied to identify the Member state responsible under the Dublin Regulation, such as to possibility to join a family member.

(...)

Depending on the type of accommodation centres where asylum seekers are placed, they will receive different quality level of information and interpretation services. Asylum seekers may benefit from the assistance of NGOs, however, due to insufficient funds or because these organisations are located mainly in big cities, not all asylum seekers have access to them.”

(stuk 20: “Country Report: Italy”, Asylum Information Database, januari 2015, te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy?utm_source=Weekly+Legal+Update&utm_campaign=256d072943-WLU_27_03_2015&utm_medium=email&utm_term=0_7176f0fc3d-256d072943-419586937)

De verwerende partij kan met andere woorden moeilijk volhouden dat er geen gronden zijn om aan te nemen dat een asielzoeker, die niet eerder een asielaanvraag in Italië indiende, niet zou toegelaten worden tot de asielprocedure. In theorie lijkt het misschien te kunnen kloppen dat men zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming maar de praktijk wijst wederom anders uit...

4.1.4.

Op heden is er een humanitaire crisis voor de vele vluchtelingen aan de gang. Daar kan gelet op de zeer recente berichtgevingen omtrent de ongelukken met bootvluchtelingen niet ontkend worden.

Ook hier dient in het licht van de Dublin-procedures ontegensprekelijk rekening mee gehouden te worden aangezien Italië hierdoor nogmaals een extra last op haar schouders krijgt.

Verschillende malen kwam reeds een roep van Italië om vanuit Europa meer hulp te bieden aan Italië maar ook aan de vluchtelingen zelf. Zo stelde de minister van binnenlandse zaken recent nog voor om vluchtelingen veel sneller over te nemen vanuit Afrika zelf naar Europa om zo hun eigen grenzen te verlichten.

"Italy is to outline proposals to fast-track African migrants and send them directly to EU countries including Britain."

The minister's proposals come as the EU border chief warned that there are up to a million migrants in Libya preparing to cross the Mediterranean.

Italy, with its southernmost landfall just a 80km (49 miles) from Africa, is the first port of call for many seeking new lives in Europe.

With Libya descending into ever-worsening chaos and lawlessness, almost 9,000 migrants arrived on Italian shores in January and February, up 43 per cent on last year's record figures.

Fabrice Leggeri director of EU border control Frontex said: 'Our sources tell us there are anywhere between 500,000 to a million people ready to leave from Libya.' 'We have to be ready to address a more difficult situation than last year.'

With militias loyal to the Islamic State making frightening inroads in Libya, it is feared that jihadis could enter Europe by boat hidden among migrants.

Minister Alfano, of the centre-right NCD party, said the solution has to be found in Africa: 'We must resolve the problem at its origin. There are two paths, stabilise

Libya and create refugee camps in Africa so that the screening is done there, and those who have the right to asylum are identified with a balanced distribution between the European countries.' (...)"

(stuk 23: Daily Mail, "Italy wants EU to share migrants: Interior minister proposes fast-tracking legitimate asylum-seekers across Europe to ease burden on its borders", dd. 21 maart 2015, te consulteren op <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2989039/Italy-wants-EU-share-migrants-Interior-minister-proposes-fast-tracking-legitimate-asylum-seekers-Europe-ease-burden-borders.html>)

De voorspellingen die in het voorgaande artikelen werden gemaakt, zijn momenteel ook realiteit aan het worden. Meer en meer vluchtelingen zoeken met de boot hun weg naar Europa en steeds meer en meer van deze bootvluchtelingen worden door de smokkelaars aan hun lot overgelaten op zee. Zo blijkt ook uit enkele van de volgende stukken.

"Hundreds of migrants have drowned in the Mediterranean this month, amid a surge in overcrowded boats heading for Europe from Libya."

The flow of desperate migrants from North Africa hoping to reach Europe is already much higher than in the same period last year.

Italy is on the frontline and has urged its EU partners to do more to help.

There have been many calls for co-ordinated EU action to intercept people traffickers and assess asylum seekers before they reach Europe. (...)

(stuk 28: BBC, "Why is EU struggling with migrants and asylum?", dd. 21 april 2015, te consulteren op <http://www.bbc.com/news/world-europe-24583286>)

"In de Middellandse Zee is opnieuw een boot met vluchtelingen aan boord aan het zinken. Dat meldt de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) die tevens stelt dat er zeker 20 vluchtelingen verdronken zijn. Vanmorgen zijn bij het Griekse eiland Rhodos drie migranten omgekomen toen hun zeilboot op de rotsen voer. En voor de Libische kust zouden intussen nog 2 reddingsbootjes in nood verkeren."

Het nieuws over de schipbreuk liep binnen terwijl de Europese ministers van Binnen- en Buitenlandse Zaken in urgentie bijeen zaten over de vluchtelingenproblematiek in en rond de Middellandse Zee. De concrete aanleiding was de schipbreuk gisteren die aan 900 mensen het leven kostte. (...)"

(stuk 24: De Redactie, "Opnieuw boot met 300 vluchtelingen aan het zinken", dd. 20 april 2015, te consulteren op <http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/2.38499?eid=1.2310720>)

"In de Middellandse Zee is een vluchtelingenboot met naar schatting 700 migranten aan boord gekapseisd op een kleine 200 kilometer van het Italiaanse eiland Lampedusa. Er wordt gevreesd voor honderden doden. Er is een grootscheepse reddingsoperatie opgezet, maar voorlopig zouden slechts 28 vluchtelingen zijn gered. 24 lichamen werden al geborgen.

Het ongeluk gebeurde op een kleine 200 kilometer van het Italiaanse eiland Lampedusa, net buiten Libische wateren. "Op dit moment vrezen we een tragedie van echt enorme proporties", zegt Carlotta Sami, woordvoester van de VN-vluchtelingenorganisatie UNHCR.

"Migranten verplaatsten zich naar één kant van schip"

"De eerste details kwamen van een van de overlevenden die Engels sprak. Hij zei dat er zeker 700 mensen, misschien zelfs meer, aan boord waren. De boot zou dan zijn gekapseisd omdat de vluchtelingen zich naar één kant van het schip verplaatsten toen een andere boot, waarvan ze dachten dat die hun redding kon betekenen, naderde." Volgens de Maltese krant Times of Malta werd uiteindelijk rond middernacht alarm geslagen.

Of er effectief 700 mensen aan boord waren, kan de UNHCR echter niet bevestigen. Wat wel al vaststaat, is dat er 28 overlevenden zijn. 24 lichamen werden al geborgen.

In een week tijd 10.000 bootvluchtelingen naar Italië

Aan de Italiaanse kusten blijven ondertussen vluchtelingen aankomen. Alleen in de voorbije week zou het al om 10.000 mensen gaan, die wél heelhuids Italië bereikten. Maar dit jaar zijn volgens de UNHCR ook al meer dan 900 mensen bij de gevaarlijke overtocht in de Middellandse Zee om het leven gekomen."

(stuk 25: De Redactie, "Vrees voor honderden doden na kapseizen vluchtelingenboot voor Libische kust", dd. 19 april 2015, te consulteren op <http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/1.2309222>)

Onze minister van Binnenlandse Zaken, de heer Jan Jambon, maakte op 20 april 2015 bekend dat België ook haar bijdrage wenst te doen in deze humanitaire crisis waaronder ook meer vluchtelingen opvangen, wat in casu ook belangrijk is bij de beoordeling van deze zaak.

"Minister van Binnenlandse Zaken Jan Jambon (N-VA) wil uitzoeken hoe ons land kan bijdragen in de strijd tegen de vluchtelingencrisis in de Middellandse Zee. Dat zou kunnen gaan van geld, tot de inzet van schepen of de opvang van vluchtelingen.

De Europese ministers van Binnen- en Buitenlandse Zaken en Migratie hebben een tienpuntenprogramma afgesproken van maatregelen om de huidige crisis in de Middellandse Zee op te vangen.

België wil daarin zijn steentje bijdragen, maar concrete afspraken zullen pas later gemaakt worden, aldus Jambon. Hij kan dus geen cijfer of geen concrete bijdrage leveren.

Wel wordt de capaciteit van Triton, de Europese kustwacht in de Middellandse Zee, verdubbeld. Ons land zou volgens Jambon dus financiële middelen kunnen leveren of -zoals bij de Operatie Atalanta voor de kust van Somalië- ook marineschepen zoals fregatten.

Jambon vindt het ook belangrijk dat de strijd wordt opgedreven tegen de mensensmokkelaars, zowel door het droogleggen van hun financiële netwerken als door het in beslag nemen en vernietigen van hun boten.

Tenslotte vindt ook Jambon de belofte van de EU om 5.000 van de meest kansarme vluchtelingen direct op te nemen vanuit de kampen, nogal weinig. Ons land heeft onlangs 300 Syriërs opgenomen en wat hem betreft, mag dat aantal voor ons land en de hele EU flink naar boven."

(stuk 26: De Redactie, "België is bereid tot bijdrage in vluchtelingencrisis", dd. 20 april 2015, te consulteren op <http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/politiek/1.2311129>)

In het licht van de huidige omstandigheden dreigt het Italiaanse asielsysteem nog meer onder druk te komen staan. De toekomst ziet er momenteel nog niet veel beter uit, onder andere omdat vanuit Europa nog steeds geen voldoening gevend plan tot stand is gekomen om aan de vluchtelingenproblematiek tegemoet te komen.

Gelet op deze situatie dient het meer dan ooit aanbeveling dat in landen die geconfronteerd worden met een Dublin-uitzetting naar Italië, zoals België in casu met de verzoekende partij werd geconfronteerd, een afdoende onderzoek wordt gevoerd.

4.1.5.

In het Dublin verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 2 oktober 2014 gaf de verzoekende partij reeds te kennen dat hij naar België kwam om zich bij zijn broer, die hier een legaal verblijf kent, voegen.

Ook in het schrijven van de raadvrouw naar DVZ dd. 17 oktober 2014 werd deze familiale band als reden voor zijn komst naar België opgegeven. In dit kader werd het artikel 8 E.V.R.M. opgeworpen vermits de scheiding van de broers tot een schending van dit artikel zal leiden.

De verwerende partij houdt echter voor dat er tussen beiden geen echte gezinsband bestaat alsook dat de verzoekende partij niet afhankelijk is van zijn broer, zoals vooropgesteld door artikel 16 van de Dublin III-verordening.

Doch, de verzoekende partij kwam naar België omwille van het feit dat zijn ouders beiden overleden zijn en zijn andere familieleden, broer en zussen, het in Irak ook zeer moeilijk hebben. Bij hen kan hij niet terecht want zij kennen al genoeg lasten om voor hun eigen gezin te zorgen.

Het artikel 16 van de Dublin-III verordening is daarom weldegelijk op de verzoekende partij van toepassing nu dit artikel stelt dat:

“Wanneer, wensende een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familieleden bestonden, het kind, de broer of de zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke personen te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.”

De verzoekende partij en zijn broer werden recentelijk herenigd. Het feit dat de verzoekende partij niet bij zijn broer inwoont, kan geen reden zijn om te besluiten dat er geen gezinsleven is. Waarom de twee broers niet samenwonen, werd door de verwerende partij ook niet onderzocht terwijl dit argument toch ook een zeer belangrijke draagwijdte heeft voor de verzoekende partij zijn asielaanvraag.

Er dient op het artikel 7, lid 3 en artikel 10 van de Dublin-III verordening gewezen te worden:

“Met het oog op de toepassing van de in de artikelen 8, 10 en 16 bedoelde criteria nemen de lidstaten elk beschikbaar bewijs van de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties van de verzoeker in aanmerking (...)”

(artikel 7, lid 3 Dublin – III verordening)

“wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming (...)”

(artikel 10 Dublin – III verordening)

Gelet op deze bepaling dient België de verantwoordelijkheid voor het behandelen van de asielaanvraag van de verzoekende partij op zich te nemen omwille van de aanwezigheid van de oudste broer. Uit de bestreden beslissing volgt niet dat er ook in dit kader een voldoende onderzoek gebeurde door de verwerende partij.

4.1.6.

De verantwoordelijkheid van Italië wordt door de verwerende partij vooropgesteld op basis van een impliciet akkoord.

Artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 houdt in:

“Wanneer de verantwoordelijke lidstaat door de verzoekende lidstaat daarom wordt verzocht, dient hij onverwijld en schriftelijk te bevestigen dat hij zijn uit de overschrijding van de antwoordtermijn voortvloeiende verantwoordelijkheid erkent. De verantwoordelijke lidstaat dient zo spoedig mogelijk de nodige maatregelen te nemen om de plaats van aankomst van de asielzoeker vast te stellen en, in voorkomend geval, het uur van aankomst en de wijze van overdracht van de asielzoeker aan de bevoegde autoriteiten met de verzoekende lidstaat overeen te komen.”

Het ontbreken van een antwoord van Italië na het verlopen van de termijn na de vraag tot overname van België impliceert volgens de verwerende partij een erkenning door Italië van haar verantwoordelijkheid. De verwerende partij heeft echter niet overeenkomstig artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 gewacht op een bevestiging van Italië dat ze haar verantwoordelijkheid erkent om toch tot deze verantwoordelijkheid te besluiten. Pas later, op 8 januari 2015, ging Italië effectief over tot een akkoord. Het feit dat de Italiaanse overheid zeer laat op de vraag tot overname reageerde, doet ernstige twijfels rijzen over hun werkelijke bereidheid om de verzoekende partij zijn asielaanvraag op een ernstige wijze te behandelen.

Ook op dit vlak heeft de verwerende partij nagelaten voor voldoende garanties te zorgen dat de verzoekende partij zijn asielaanvraag kan verderzetten. Het louter voortgaan op algemene beweringen vanuit de Italiaanse autoriteiten kan niet als voldoende gezien worden.

Gelet op al het voorgaande is een schending van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M. meer dan reëel. Ook de bovenvermelde wetsartikelen worden zonder meer geschonden. De complexiteit van de juridische vragen in dit dossier en het risico op schending van fundamentele rechten tonen ontegensprekelijk aan dat het middel ernstig is.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Hij betoogt dat de verwerende partij zich niet steunt op de meest recente bronnen aangaande de precaire situatie van asielzoekers in Italië. Hij stelt dat hij van mensen in Italië gehoord heeft dat er Irakezen geen bescherming wordt gegeven. Hij stelt hier een broer te hebben die over legaal

verblijfsrecht beschikt en dit gegeven dient volgens hem in de beoordeling te worden betrokken. Het loutere feit dat hij geen gezondheidsproblemen heeft en geen gezin heeft met minderjarige kinderen, zou niet toelaten te stellen dat hij niet tot een kwetsbare groep behoort. Hij stelt niemand meer te hebben in Irak en dat hij naar hier is gekomen om bij zijn broer te zijn. Hij wenst het arrest van het EHRM, Tarakhel tegen Zwitserland te benadrukken en stelt dat er in de beslissing geen individuele garanties werden geboden. Hij verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de overdracht naar Italië werd geschorst, enerzijds omdat er geen teken van leven werd gegeven door de Italiaanse autoriteiten en anderzijds omdat er geen actueel onderzoek werd gevoerd naar de situatie. Hij stelt dat Italië overspoeld wordt door asielzoekers en dat het land de noodzakelijke zorgen niet meer kan voorzien. Verzoeker beroept zich vervolgens op informatie afkomstig van rapporten daterend van 2011 en 2013, op het AIDA-rapport van juni 2014, op nieuwsberichten van 2014 waarin wordt gesteld dat er asielzoekers verlaten werden gevonden buiten Milaan en Rome, aanbevelingen van de parlementaire vergadering van de Raad van Europa van 9 juni 2014 m.b.t. de toestroom van asielzoekers, artikel van Daniela Di Capua van 7 maart 2014 over het gebrek aan opvang, uittreksel uit UNHRC van 9 april 2014 aangaande de nood van de Europese Unie om Italië te helpen, OSAR rapport van oktober 2013 over de bescherming van kinderen, artikel uit The Guardian van juni 2014 over toestroom van asielzoekers, UNHCR van 5 februari 2015 aanbeveling om de opvangstructuren aan te passen, AIDA-rapport januari 2015, waarin gesteld werd dat de Duitse rechtbanken de Dublinoverdrachten tijdelijk geschorst hebben, een uittreksel Country Report Italy, januari 2015, waarin gesteld werd dat wanneer de asielzoekers aankomen in de luchthaven van onder meer Venetië, zij door een specifieke NGO worden begeleid en overgebracht worden naar het centrum, waarbij gewezen werd op het probleem van capaciteit binnen een bepaalde termijn, een uittreksel met verklaring aangaande de toestand in het algemeen over opvangcentra van 20 maart 2015. Er zouden in Italië problemen zijn met tolken en vertalers en asielzoekers zouden niet in het bezit worden gesteld van de nodige brochures. Hij wijst op de bootvluchtelingen en de rampen en citeert passages uit artikels. Hij stelt dat hij wel degelijk een gezinsleven heeft met zijn broer en het feit dat hij hier niet bij zijn broer inwoont, kan volgens hem geen reden zijn om te besluiten dat er geen gezinsleven is. Het feit dat de Italiaanse autoriteiten zeer laat instemden met het verzoek doet volgens hem twijfels rijzen over de werkelijke bereidheid om zijn asielaanvraag te behandelen.

In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie, van artikel 3 van het verdrag tegen foltering, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Hij betoogt dat het gegeven dat Italië geen refoulement zou toepassen niet bevestigd wordt door evenwaardige bronnen. De verwerende partij zou niet kunnen garanderen dat Italië Iraakse vluchtelingen niet zal uitwijzen naar Irak. De verwerende partij diende volgens hem na te gaan of er effectieve procedurele waarborgen zijn om te vermijden dat Afghaanse vluchtelingen ten onrechte zouden worden teruggewezen naar Afghanistan.

De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat uit de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat een overdracht naar de bij toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat, slechts strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wanneer de Lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin III-Verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat strijdig zijn met die bepaling.

Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin III-criteria verantwoordelijke lidstaat heeft een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt uitdrukkelijk:

“Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen

welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.” (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85)

Het EHRM oordeelt vaststaand in dezelfde zin dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM.

Hierbij richt het EHRM zich op de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De loutere omstandigheid dat diplomatieke waarborgen worden geboden tussen verdragsluitende Staten, stelt de Staten hierbij niet vrij van hun verantwoordelijkheid om op de eerbiediging van de grondrechten toe te zien.

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen.

Een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land leidt echter op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het loutere gegeven dat een persoon dient terug te keren naar een land waar zijn economische positie slechter zal dan land waar zijn economische positie slechter zal zijn dan in de verwijderende Staat niet volstaat om de hoge drempel vereist voor de uitwerking van artikel 3 EVRM te evenaren. Artikel 3 EVRM kan niet zodanig worden geïnterpreteerd dat het een verplichting zou inhouden voor de Lidstaten om iedereen binnen hun rechtsgebied van huisvesting te voorzien. Noch omvat die verdragsbepaling een algemene verplichting om vluchtelingen financiële ondersteuning te geven teneinde hen in staat te stellen om een bepaalde levensstandaard te behouden.

Vreemdelingen die het voorwerp vormen van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe - geen rechten laten gelden om op het grondgebied te verblijven om te blijven genieten van medische, sociale of andere vormen van bijstand of diensten.

Bij afwezigheid van uitzonderlijke en dwingende redenen van humanitaire aard die zich tegen een overdracht of verwijdering verzetten, is het feit dat de materiële en sociale leefomstandigheden aanzienlijk zouden verminderen op zich niet voldoende om te leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.

Wanneer de bronnen waarover men beschikt een algemene situatie beschrijven, moeten de specifieke beweringen van een verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is. De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van haar individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij, aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort. In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Italiaanse instanties op 08 januari 2015 instemden met het verzoek tot overname dat hen gericht werd door de Belgische autoriteiten, waarbij zij erkenden verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 en waarbij zij uitdrukkelijk de Belgische autoriteiten verzochten om verzoeker te laten aankomen op de luchthaven van Venetië en om hen in te lichten over alle specifieke elementen van gezondheid, fysiek of mentale handicap of van delicate situaties. De Italiaanse autoriteiten wezen er expliciet op dat verzoeker het voorwerp zal uitmaken van het Europees Vluchtelingenfonds.

Het feit dat de Italiaanse autoriteiten duizenden bootvluchtelingen per dag redden, doet geen afbreuk aan het feit dat er in casu voor verzoeker individuele garanties werden geboden en er geen enkel gegeven voorhanden is in het administratief dossier dat erop zou wijzen dat de garanties zouden komen vervallen. Het EHRM heeft reeds meerdere malen benadrukt dat structurele problemen op zich de toepassing van de Dublin III Verordening niet buiten werking stellen. In het schorsingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt er niet aangetoond dat er redenen zijn om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten niet meer tegemoet zouden komen aan de in casu geboden garanties enkel omwille van het feit dat er nog steeds bootvluchtelingen aankomen in Italië. In tegenstelling tot wat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het schorsingsarrest, werd de toestroom van vluchtelingen in Italië geenszins ontkend in de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd er wel degelijk tevens rekening gehouden met het arrest Tarakhel v. Switzerland d.d. 4 november 2014 van het EHRM. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het EHRM in die zaak heeft herhaald dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. Dit arrest had tevens betrekking op een zeer specifieke situatie. Verzoeker, die zal worden opgevangen in een project georganiseerd en gefinancierd door het Europees Vluchtelingenfonds, toont evenwel niet aan zich in die specifieke omstandigheden te bevinden. Bovendien verzochten de Italiaanse autoriteiten de Belgische autoriteiten expliciet om verzoeker over te dragen via de luchthaven van Venetië.

Daarnaast heeft de verwerende partij bij dit onderzoek niet alleen rekening gehouden met de door het EHRM beoordeelde rapporten, maar ook met volgende recentere internationale rapporten:

- Arrest AME t/ Nederland waarin gesteld wordt dat m.b.t. de modaliteiten van overdracht bij een jonge, alleenstaande en gezonde man anders kan worden geoordeeld dan bij een gezin met jonge kinderen zoals het geval was in de zaak Tarakhel t/ Zwitserland*
- ECRE (Maria de Donato), "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot april 2014 (AIDA-rapport 2014);*
- Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 9 juni 2014;*
- AIDA, "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 9 september 2014;*
- Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien: (...) Bern, oktober 2013.*

Verwerende partij oordeelde dat uit de gezaghebbende rapporten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen.

Bovendien werd in de bestreden beslissing reeds gerepliceerd op de bronnen die thans in het verzoekschrift wederom werden opgeworpen. Verzoeker toont niet aan dat de motivering in de beslissing niet adequaat zou zijn. De beslissing luidt onder meer als volgt:

"Betreffende de door de betrokkene aangevoerde argumenten met betrekking tot de leefomstandigheden van asielzoekers in Italië merken we op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v.

België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de recente zaak Tarakhel v. Zwitserland en dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een 23.01.1993 geboren alleenstaande man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 02.10.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene ook later geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden. De argumenten in het arrest Tarakhel v. Zwitserland zijn volgen ons dan ook niet zomaar toe te passen op de betrokkene. We verwijzen tevens naar het arrest A.M.E v. Nederland, waarin wordt gesteld dat met betrekking tot modaliteiten van overdracht bij een jonge, alleenstaande en gezonde man anders kan worden geoordeeld dan bij een gezin met jonge kinderen zoals het geval was in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (§34).

We wensen tevens te benadrukken dat de Italiaanse instanties op 08.01.2015, nadat ze bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk waren geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene bevestigden. In hetzelfde schrijven vragen ze de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Venetië en delen ze mee dat de betrokkene zal worden toegewezen aan een opvangstructuur die in het leven werd geroepen met de steun van het Europees Fonds voor Vluchtelingen en specifiek opvang en bijstand biedt aan personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen. De Italiaanse instanties zijn volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 geenszins verplicht tot het geven van deze informatie. Het feit dat de Italiaanse instanties in hun antwoord meedelen en toezeggen dat de betrokkene aan een welbepaald project van opvang zal worden toegewezen toont volgens ons aan dat de betrokkene na overdracht adequate opvang en bijstand zal worden aangeboden.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden.

Recente bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie, maar tonen eveneens aan dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by

sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

Het door de betrokkene aangevoerde interview met Daniela di Capua levert volgens ons geen wezenlijke nieuwe informatie ten opzichte van eerdere rapporten en levert niet het bewijs dat de betrokkene in Italië geen opvang zal verkrijgen. Het aangehaalde persbericht, "Italy leaves hundreds of refugees stranded without food-UN", gaat over het aantreffen van twee aan hun lot overgelaten groepen immigranten in respectievelijk Rome en Milaan. Uiteraard betreft het betreurenswaardige feiten, maar we benadrukken dat het twee groepen van telkens 160 à 170 personen betrof en geenszins om structurele toestanden ging.(...)" (eigen onderlijning en vetdruk)

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers en de behandeling van asielaanvragen, merkt verwerende partij op dat uit voormelde rapporten blijkt dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, wat geenszins ontkent wordt in de bestreden beslissing, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat verzoeker niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving, te meer nu zoals blijkt uit wat supra werd uiteengezet wel degelijk individuele garanties geboden worden door het schrijven van de Italiaanse autoriteiten d.d. 8 januari 2015.

Met zijn betoog ter zake gaat hij tevens voorbij aan het recentere zaak A.M.E v. Nederland d.d. 13 januari 2015 van het EHRM waarin andermaal herhaald werd dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 13 januari 2015, nr. 51428/10, §35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Betrokkene had niet afdoende aangetoond dat hij bij terugwijzing naar Italië, vanuit materieel, fysisch en psychologisch oogpunt een reëel risico liep te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Ook verzoeker toont thans niet aan dat hij bij terugwijzing naar Italië, vanuit materieel, fysisch en psychologisch oogpunt een reëel risico liep te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM gelet op de individuele garanties die expliciet geboden werden door de Italiaanse autoriteiten.

In de bestreden beslissing wordt tevens rekening gehouden met de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië kent, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen.

Uit voormelde recente rapporten en rechtspraak van het EHRM kan derhalve niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de asielpprocedure waaruit een systematisch falen om steun of voorzieningen te verlenen aan asielzoekers als leden van een bijzonder kwetsbare groep van mensen blijkt.

Louter ten overvloede kan nog gewezen worden op het AIDA-rapport "Aida: Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries" (<http://www.asylumineurope.org/news/30-04-2015/aida-italy-increases-reception-places-improves-treatment-subsidiary-protection>) waarin onder meer gewezen wordt op het feit dat de vrijheidsberoving werd bepaald op 90 dagen i.p.v. 180 dagen, de maatregelen die genomen worden voor kinderen, dezelfde rechten die verleend worden aan subsidiair beschermden als aan gezinsherenigers en het nieuwe decreet dat in werking is getreden op 20 maart 2015.

Verzoeker verklaarde tijdens het Dublinverhoor dat hij besloot asiel te vragen in België omdat een van zijn twee broers in België verblijft. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij bij zijn broer in België wil blijven. In de bestreden beslissing werd hieromtrent het volgende gesteld:

[...]

Verzoeker kan gelet op de uitgebreide motivering omtrent verzoekers broer, niet dienstig voorhouden als zou het element niet zijn betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij weerlegt de vaststelling, , dat geen band van afhankelijkheid blijkt niet. Bovendien betwist hij niet dat de Belgische autoriteiten in het overnameverzoek aan Italie aangegeven werd dat de verzoeker een in België

verblijvende broer heeft doch dat Italië niettemin instemde met de overname van verzoeker en België niet vroeg de asielaanvraag van verzoeker te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met in België verblijvende familieleden. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat met die verklaringen van verzoeker rekening werd gehouden.

Verzoeker brengt geen concrete, op hem individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM verzoekers concrete situatie onderzocht, en hem de kans gegeven om zijn bezwaren tegen een overdracht aan Italië te uiten, dit met het oog op het inschatten van het risico op een eventuele schending van zijn grondrechten.

Gezien het bovenstaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat het te verwachten gevolg van de uitvoering van de thans bestreden beslissing erin zou bestaan dat hij zou worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en evenmin dat hij zou worden teruggezonden naar zijn herkomstland, zonder een onderzoek naar zijn asielaanvraag.

De middelen zijn ongegrond.”

2.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de artikelen 3, § 2, 15 en 18, § 7, van de Dublin-II-verordening, door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.1.3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 3(2) *iuncto* artikel 12 (4) van de Dublin III-verordening. Tevens wordt in de beslissing op uitvoerige wijze ingegaan op de procedure van de verzoekende partij in Italië, de door de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen, de algemene situatie in Italië en de specifieke situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 12 van de Dublin-III-Verordening als haar juridische grondslagen.

Artikel 51/5, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese

regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.”

In artikel 51/5, §3, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet wordt het volgende gesteld:

“§ 3. (...)

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

Artikel 12 van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“1. Wanneer de verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

2. Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (1). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

3. Wanneer de verzoeker houder is van verscheidene geldige verblijfstitels of visa die door verschillende lidstaten zijn afgegeven, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming achtereenvolgens bij:

a) de lidstaat die de verblijfstitel met het langste verblijfsrecht heeft afgegeven of, indien de geldigheidsduur niet verschilt, de lidstaat die de verblijfstitel heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt;

b) de lidstaat die het visum heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt, indien het om gelijksoortige visa gaat;

c) wanneer de visa van verschillende aard zijn, de lidstaat die het visum met de langste geldigheidsduur heeft afgegeven of, indien de visa dezelfde geldigheidsduur hebben, de lidstaat die het visum heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt.

4. Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk.

5. Het feit dat de verblijfstitel of het visum is afgegeven op basis van een valse of fictieve identiteit of op vertoon van valse, vervalste of ongeldige documenten, vormt geen belemmering voor het toewijzen van de verantwoordelijkheid aan de lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven. De lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven, is echter niet verantwoordelijk indien hij kan aantonen dat er is gefraudeerd nadat de verblijfstitel of het visum werd verstrekt.”

De verzoekende partij betwist thans niet dat zij een visum voor Italië heeft. De partijen betwisten *in casu* niet dat de rechtmatigheid van de overname moet worden onderzocht ten aanzien van Italië, dat op grond van artikel 12.4 van de Dublin-III-Verordening de overname op 8 januari 2015 heeft aanvaard. Dit is weliswaar na de termijn bepaald in artikel 22.1 van de Dublin-III-Verordening. De verzoekende partij betwist echter niet dat zij een visum voor Italië had en dat er *in casu* toepassing gemaakt kon worden van artikel 12.4 van de Dublin-III-Verordening zoals aangegeven in de bestreden beslissing. De verzoekende partij meent dat de overname door Italië een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het

EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend.

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er

een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij. Gelet op hetgeen voorafgaat komt het in eerste instantie aan de verzoekende partij toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verzoekende partij betoogt dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang en behandeling van asielzoekers. De verzoekende partij meent dat er sprake is van systeemfouten in Italië. Ook in haar brief van 17 oktober 2014, voorafgaand aan de bestreden beslissing, trachtte de verzoekende partij via de tussenkomst van haar advocaat systeemfouten in Italië aan te tonen.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Bijgevolg dient er nagegaan te worden of de verzoekende partij, met de verwijzing naar algemene rapporten en de persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. In dit verband meent de verzoekende partij dat het akkoord van Italië van 8 januari 2015 niet voldoende is om te besluiten dat zij adequate opvang zal krijgen in Italië. In dit verband verwijst de verzoekende partij ook naar 2 arresten van de Raad waarbij een overdracht naar Italië werd geschorst omdat geen zorgvuldig onderzoek werd gedaan. De verzoekende partij vervolgt dat Italië momenteel een grote toestroom van asielzoekers kent. De verzoekende partij meent dat het een vaststaand feit is dat zij op straat zal belanden, ongeacht het feit dat er speciale opvangplaatsen voor Dublin-terugkeerders zouden zijn.

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat het akkoord van Italië van 8 januari 2015 niet voldoende is om te besluiten dat zij adequate opvang zal krijgen in Italië. Immers wordt in het schrijven van 8 januari 2015 door de Italiaanse autoriteiten gepreciseerd dat de verzoekende partij zal toegewezen worden aan een opvangstructuur die in het leven werd geroepen met de steun van het Europees Fonds voor Vluchtelingen en specifiek opvang biedt aan personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Italië worden overgedragen. Bijgevolg komt de verzoekende partij niet zo maar in een opvangstructuur in Italië terecht. De verzoekende partij keert als Dublin-terugkeerder terug naar Italië en zal volgens de bestreden beslissing en de mededeling van de Italiaanse autoriteiten in een welbepaalde structuur terecht komen, waarvan ook aangegeven wordt hoe deze opvangstructuur gefinancierd wordt. Het gegeven dat er een specifieke opvangstructuur is voor Dublin-terugkeerders wordt ook aangegeven in het rapport "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015) (hierna: het AIDA-rapport genoemd). In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat: *"In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet*

kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden." In de bestreden beslissing wordt er duidelijk op gewezen dat uit de rapporten blijkt dat specifiek voor Dublin-terugkeerders, zoals de verzoekende partij, met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit werd gecreëerd. Dit vindt steun in het administratief dossier daar het AIDA-rapport aangeeft dat sinds 2012 specifieke projecten voor Dublin-terugkeerders inzake opvang, informatie en rechtsbijstand werden opgezet met financiering van het Europees Vluchtelingenfonds en dit nabij de luchthavens waar Dublin-terugkeerders aankomen (p. 31), met name zijn er momenteel 11 opvangcentra voor Dublin-terugkeerders, gelokaliseerd in Rome, Milaan, Venetië, Bologna en Bari (p. 55 en 59). Voorts houdt de gemachtigde tevens rekening met het feit dat deze opvangprojecten een tijdelijk karakter kennen, maar uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat het tijdelijke karakter verband houdt met het gegeven dat jaarlijks een nieuwe aanvraag voor financiering bij het Europees Vluchtelingenfonds moet worden ingediend (AIDA-rapport p. 55 en 59). Er is dus geen sprake van automatische verlenging, maar de gemachtigde voegt daaraan toe dat dit loutere feit niet impliceert dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Voormelde concrete motieven van de bestreden beslissing worden door de verzoekende partij niet weerlegd door te verwijzen naar 2 arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar geen enkel schrijven van Italiaanse autoriteiten voor lag, ook geen laattijdig akkoord. Voorts gaat de verzoekende partij ook niet in op deze concrete motieven van de bestreden beslissing. Uit de rapporten waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst of uit citeert blijkt niet dat deze opvangstructuren niet meer zouden bestaan of zouden volstaan om Dublin-terugkeerders, zoals de verzoekende partij, op te vangen. Ook maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het rapport van 28 februari 2011 van pro asyl nog actueel is, nu de Italiaanse autoriteiten heden beroep kunnen doen op steun van het Europees Fonds voor Vluchtelingen. Door in haar verzoekschrift te wijzen op de tekortkomingen in de opvang en door uit verschillende persberichten en rapporten te citeren, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die duidelijk doen blijken dat de gemachtigde zich bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië waarbij hij er aan toevoegt dat de Italiaanse overheden hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden, niet. De verzoekende partij geeft immers niet *in concreto* aan in welke mate de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris daaromtrent onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk is. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er een risico bestaat dat ze op straat zal belanden bij een terugkeer naar Italië ten gevolge van de bestreden beslissing. Daarenboven stelt het EHRM in haar beslissing van 13 januari 2015 met nummer 51428/10 in de zaak A.M.E. tegen Nederland uitdrukkelijk dat: *"34. The Court further notes that, unlike the applicants in the case of Tarakhel, cited above, who were a family with six minor children, the applicant is an able young man with no dependents and that, as regards transfers to Italy under the Dublin Regulation, the Netherlands authorities decide in consultation with the Italian authorities how and when the transfer of an asylum seeker to the competent Italian authorities will take place and that in principle three working days' notice is given (see Mohammed Hussein, cited above, no. 27725/10, § 30, 2 April 2013).*

35. The Court reiterates that the current situation in Italy for asylum seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment, cited above, that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115)." Ook blijkt uit voormelde beslissing van het Hof wederom dat er met de concrete omstandigheden eigen aan de zaak rekening dient gehouden te worden. *In casu* verwijst de verzoekende partij enkel naar de algemene situatie in Italië met betrekking tot asielzoekers, maar geeft ze niet aan dat ze specifieke noden heeft en dat gelet op haar profiel de garanties dat ze in een specifiek opvangstructuur in Venetië niet voldoende zijn. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij verklaard heeft dat haar gezondheidstoestand goed is, en dat ze geen ziektes heeft.

Voorts blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing zoals weergegeven in punt 1, immers genoegzaam dat de verwerende partij voorafgaand aan de Dublinoverdracht aan Italië een grondig en uitvoerig gedocumenteerd onderzoek heeft gevoerd naar de conformiteit van deze overdracht met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verweerder zijn optreden tevens uitdrukkelijk aftoetst aan recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ter zake (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland). Het meest recente rapport waarvan de verwerende partij gebruik gemaakt heeft is het rapport "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015) (hierna: het AIDA-rapport genoemd). Voorts wordt er ook verwezen naar het rapport opgesteld door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, "L'arrivée massive

de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014, "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR; "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013. Ook werd er rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM.

De gemachtigde besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM dat bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland (beslissing)).

Voorts meent de verzoekende partij dat de asielprocedure op zich structurele tekortkomingen kent. De verzoekende partij meent dat asielzoekers niet op de hoogte worden gebracht van de procedure, de mogelijkheid van bijstand van advocaat enzovoort. Ook worden de vluchtelingen niet altijd in het bezit gesteld van een brochure zoals door de wet voorgeschreven is.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag ingediend hebben in Italië, zoals de verzoekende partij, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat *"We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze person na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 25, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering."* Voormeld gegeven wordt in concreto niet betwist of weerlegd in het verzoekschrift. De verzoekende partij gaat in haar betoog hieraan voorbij. In het AIDA-rapport wordt ook gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de *"Dublin-verordening"* aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30). In afwachting van een beslissing heeft een Dublin-terugkeerder dezelfde rechten als een asielzoeker. Uit lezing van het AIDA-rapport van 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat Dublin-terugkeerders bij aankomst op de Italiaanse luchthaven opgewacht worden door de grenspolitie die hen in het bezit stelt van een uitnodigingsbrief met vermelding van de verantwoordelijke autoriteit waarnaar zij zich moeten begeven (p. 29-30). Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader wordt er nogmaals op gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Aldus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in Italië geen effectieve toegang zou krijgen tot de asielprocedure.

Voorts voert de verzoekende partij aan dat er in Italië geen effectieve toegang tot betrouwbare informatie is. Uit het AIDA-rapport blijkt evenwel dat er informatiebrochures onder meer in het Engels, Frans, Spaans, Italiaans, Arabisch, Somalisch, Koerdisch, Amharisch en Farsi beschikbaar zijn. De verzoekende partij laat in haar verzoekschrift na aan te geven dat zij één van voormelde talen niet kan begrijpen. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij op 2 oktober 2014 verklaarde de bijstand van een tolk Arabisch te willen en haar Dublin-gehoor van 2 oktober 2014 verliep met een tolk Arabisch, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij toegang heeft tot benodigde informatie. Mede gelet op het feit dat in haar geval de bijstand van een NGO verzekerd wordt, toont de verzoekende partij met haar hoofdzakelijk theoretisch betoog niet aan dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat en tolk, wordt er op gewezen dat het AIDA-rapport, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, hoewel deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk en soms moeilijk is. Evenmin wordt de bijstand van een tolk uitgesloten. Tevens wordt herhaald dat uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). De verzoekende partij toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoekende partij toont verder geenszins aan dat zij geen advocaat kan betalen en nood zou hebben aan een kosteloze rechtsbijstand. Zij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij heeft het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest aldus beoordeeld niet enkel aan de hand van verzoekers verklaringen, maar ook en vooral aan de hand van recente bronnen van informatie, afkomstig van zeer gezaghebbende en onafhankelijke instanties als het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: het UNHCR) en AIDA, bronnen die handelen over de algemene situatie van behandeling, opvang en procedurele omkadering van asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Italië. Er wordt tevens aangegeven dat het EHRM in haar beslissing van 13 januari 2015 in de zaak A.M.E. tegen Nederland haar eerder in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland geuite standpunt, dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S., heeft herhaald.

Voorts wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 13 januari 2015, ATH tegen Nederland, nr. 54000/11 van 17 november 2015, J.A. en anderen tegen Nederland, nr. 21459/14 van 3 november 2015 en A.M. tegen Zwitserland van 3 november 2015, nr. 37466/13 van 3 november 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar het antwoord van het EHRM op de vraag van een Deense ambtenaar, wijst de Raad erop dat uit het antwoord van het Hof niet blijkt dat in alle Dublin-zaken naar Italië “interim measures” genomen zouden worden. Het Hof stelt immers dat, afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, het niet uitgesloten is dat in afwachting van de uitspraak van de grote kamer in Tarakhel, “interim measures” kunnen bevolen worden in gelijkaardige gevallen. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar zaak gelijkaardig is aan de zaak Tarakhel v Zwitserland van 4 november 2014. Ondertussen heeft het Hof op 30 juni 2015 in de zaak met nummer 39 350/13 bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.

In de bij het verzoekschrift gevoegde stukken worden grotendeels persartikels en rapporten aangehaald die dateren van voor het AIDA-rapport van januari 2015. Deze gedateerde persartikels en rapporten uit 2011, 2012, 2013 en 2014 kunnen dan ook niet ernstig afbreuk doen aan de actualiteit en de correctheid van de informatie in het AIDA-rapport van januari 2015. Het rapport van UNHCR van 5 februari 2015, (stuk 19) en het verslag van het bezoek van Europarlementariërs aan Catana (stuk 21) doen geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en dat niet blijkt dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. In het AIDA-rapport (p. 54) wordt weliswaar gesteld dat gezien het gebrek aan beschikbare plaatsen en de fragmentatie van het opvangsysteem, het lang kan duren voor er een beschikbare opvangplaats wordt gevonden, doch hierbij wordt tevens gesteld dat er geen algemene praktijk is zodat het niet mogelijk is om te evalueren hoeveel tijd nodig is om toegang te krijgen tot opvang. Daaraan wordt toegevoegd dat de laatste jaren tijdelijke opvangcentra voor Dublin-terugkeerders zijn opgericht, die tijdelijke opvang voorzien tot het juridische statuut van de Dublin-terugkeerders duidelijk is of indien zij behoren tot een kwetsbare groep totdat een alternatieve opvang is gevonden. Er is dus sprake van een doorschuifstelsel. Ook blijkt uit het schrijven van 8 januari 2015 dat de verzoekende partij aan een specifieke opvangcentrum toegewezen werd.

Het persbericht van de BBC van 21 april 2015 (stuk 28) geeft geen enkele concrete informatie over de procedure inzake internationale bescherming en over opvangvoorzieningen in Italië en doet bijgevolg geen afbreuk aan het voormelde. De verzoekende partij haalt ook enkele recente krantenartikelen aan die betrekking hebben op bootvluchtelingen in de Middellandse Zee (stukken 23, 24 en 25) doch zij gaat hierbij voorbij aan het feit dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing naar Italië terugkeert in het kader van de Dublin III-verordening, zodat de situatie beschreven in de betreffende krantenartikelen niet op haar van toepassing is.

De verzoekende partij voegt tenslotte nog een verklaring van de minister van Binnenlandse Zaken toe, die betrekking hebben op een spreidingsplan. Het gegeven dat er sprake zou zijn van een spreidingsplan, betekent evenwel niet dat een tenuitvoerlegging van de Dublin III-verordening ten aanzien van Italië wordt geschorst. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat deze maatregelen inhouden dat geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de Italiaanse autoriteiten niet uitdrukkelijk hebben ingestemd met zijn terugname, dient er nogmaals op te worden gewezen dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van zijn overdracht. Ook hebben de Italiaanse autoriteiten op 8 januari 2015 zich akkoord verklaard met de overdracht van de verzoekende partij. Tevens blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat het niet verantwoord is dat zij zonder voldoende individuele garantie terug overgedragen wordt aan Italië.

De verzoekende partij verwijst in dit verband naar de zaak Tarakhel waarvan de omstandigheden niet de hare zijn, te weten een Afghaanse familie met jonge kinderen met een voorziene Dublinoverdracht naar Italië. Uit de bestreden beslissing blijkt dat met de zgn. Tarakhel-rechtspraak rekening werd gehouden. De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op*

dat de betrokkene een 23.01.1993 geboren alleenstaande man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 02.10.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene ook later geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden. De argumenten in het arrest Tarakhel v. Zwitserland zijn volgen ons dan ook niet zomaar toe te passen op de betrokkene. We verwijzen tevens naar het arrest A.M.E. v. Nederland, waarin wordt gesteld dat met betrekking tot modaliteiten van overdracht bij een jonge, alleenstaande en gezonde man anders kan worden geoordeeld dan bij een gezin met jonge kinderen zoals het geval was in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (§34)."

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot deze beoordeling is gekomen.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan waarom er in haar geval noodzaak zou zijn aan het verkrijgen van individuele garanties. Daarbij wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht, zodat – indien nodig – aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met haar betoog waarbij ze wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure toont ze geheel niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en rapporten een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

Uit de bestreden beslissing, de voorgelegde stukken van de verzoekende partij en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. De Raad benadrukt dat in de zaak Tarakhel het EHRM stelde dat de benadering ten aanzien van de situatie van asielzoekers in Italië dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland, par. 114). De grondige analyse die de gemachtigde uitvoert, toont immers aan dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn. Er kunnen echter geen systeemfouten vastgesteld worden, ook niet aan de hand van de rapporten en persberichten die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt. De stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt en haar uiteenzetting doen evenmin afbreuk aan de conclusie van het EHRM in haar arrest van 30 juni 2015 met nummer 39350/13 waarin het EHRM nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdracht van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 118). Conform artikel 5 van de Dublin III-verordening werd een persoonlijk onderhoud met de verzoekende partij gevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende verklaringen heeft afgelegd: "34 Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?"

Omdat mijn broer hier al was heb ik beslist om naar hier te komen. Mijn broer wist niet dat ik ging komen, maar nu weet hij het wel.

U verblijft nu nog in het opvangcentrum en niet bij uw broer? Bewuste keuze?

Ik wou hem niet lastigvallen.

Had u contact met elkaar toen u nog in Irak was?

Jawel, dat wel.

Maar u vertelde hem niet dat u naar België zou komen?

Neen. Ik ben 1 dag bij hem blijven overnachten, toen zei hij dat hij me volgens de wet niet langer kon bij hem houden, dat ik moest een asielaanvraag indienen.

Uw broer, heeft hij werk in België?

Nooit gewerkt.

Heeft uw broer nog medische problemen?

Neen.

Bent u op een of andere manier afhankelijk van uw broer of hij van u?

We hebben elkaar niet echt nodig. Ik mocht er maar één nacht overnachten, we hebben een oppervlakkige relatie.” Voorts blijkt uit het gehoord van 2 oktober 2014 dat ook de volgende vraag werd gesteld: “36. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet j om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen? Is er een reden waarom u niet in Italië uw asielaanvraag zou kunnen indienen?” Hierop antwoordde de verzoekende partij dat: “Waarom zou ik naar daar gaan? Daar heb ik niets verloren, mijn broer is hier. Geen andere reden. Waarom zou ik naar daar gaan? Ik wou gewoon naar Europa komen, ik zei tegen de smokkelaar dat ik naar België wou, bij mijn broer. Maar uw broer heeft u wel naar een opvangcentrum gestuurd? Hij is hier, dat is genoeg reden om hier te zijn. Ik wil hier ook blijven.” Met betrekking tot haar gezondheidstoestand stelt de verzoekende partij dat: “Goed, ik heb geen ziektes.” In haar schrijven van 17 oktober 2014 stelde de verzoekende partij met betrekking tot haar familiale relaties het volgende: “In casu moet ook rekening gehouden worden met de familiale situatie van mijn cliënt. Bij een terugkeer naar Irak zou hij er helemaal alleen voor staan aangezien zowel zijn vader als zijn moeder gestorven zijn. Een broer van mijn cliënt woont nog steeds in Irak maar heeft het zeer moeilijk om zijn eigen familie te onderhouden waardoor mijn cliënt daar ook niet terecht kan. Bij zijn zussen kan hij omwille van dezelfde reden ook niet terecht. Zij zijn gehuwd maar hun echtgenoten hebben het ook niet gemakkelijk.

Daarnaast kent zijn oudste broer, de heer H.F.H. [...], een legaal verblijf in België. Hij beschikt over een verblijfstitel op grond van de toekenning van de vluchtelingenstatus door het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn verblijfstitel werd uitgegeven op 12 april 2013 door de stad Antwerpen.

Gelet op deze bijzondere omstandigheid moet gewezen worden op een mogelijke schending van artikel 8 EVRM wanneer België mijn cliënt naar Italië zou repatriëren.

[...]

Gelet op de familiale situatie van mijn cliënt in het land van herkomst moet bijzondere aandacht besteed worden aan dit voornoemde artikel. Mijn cliënt komt naar België omdat hij in Irak momenteel uiterst precair is en hij hier een beter leven zou kunnen opbouwen. Dat met zijn oudste broer in zijn nabijheid. Wanneer hij naar Italië zou gestuurd worden, zal mijn cliënt wederom helemaal alleen staan. Wederom zal hij geconfronteerd worden met een mensenrechten schendende situatie, gelet op de uitvoerige argumentatie betreffende de situatie in Italië, en zal hij ook in Italië helemaal alleen met deze situatie moeten omgaan.” In voormeld schrijven van 17 oktober 2014 haalde de verzoekende partij voor het overige geen andere argumenten aan die haar concrete situatie illustreerde. Immers, de overige argumenten in het schrijven van 17 oktober 2014 hebben betrekking op systeemfouten in de opvang in Italië en het gegeven dat volgens de verzoekende partij geen beroep meer gedaan kan worden op het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat de verklaringen van de verzoekende partij die met een visum type C Italië is binnengekomen, niet *ipso facto* impliceren dat de thans geplande overdracht aan Italië een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Ook erkent de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de Italiaanse autoriteiten niet binnen de in artikel 22.1 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk gestelde termijn hebben geantwoord, maar dat op 8 januari 2015 de Italiaanse autoriteiten erkend hebben dat zij op grond van artikel 12.4 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. In dit schrijven delen de Italiaanse autoriteiten ook mee dat de verzoekende partij naar Venetië dient overgebracht te worden waar zij in een opvangstructuur ondergebracht zal worden. Tevens wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld: “Recente bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie, maar tonen eveneens aan dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar hetdoor Christopher Chope, lid van de Parlementaire

vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten."

Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde *in concreto* nagaat wat de situatie is van Dublin-terugkeerders in Italië, zo als hoger besproken.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 12.2 van de Dublin-III-Verordening aannemelijk gemaakt.

In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aan daar ze een broer in België heeft, die als vluchteling erkend is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals blijkt uit punt 1 van dit arrest, blijkt dat uitvoerig omtrent de familiale band van de verzoekende partij en haar broer die erkend vluchteling is, gemotiveerd werd.

Ingevolge artikel 2, g), van de Dublin-III-verordening wordt voor de toepassing van deze verordening onder "gezinsleden" verstaan:

"voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

- de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;*
- de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;*
- indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;*
- indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;"*

De verzoekende partij voert weliswaar aan dat zij in België een broer heeft, doch zij toont niet aan dat dit familielid als "gezinsleden" in de zin van artikel 2, g), van de Dublin-III-verordening kan worden beschouwd, zodat de artikelen 9 en 11 van de Dublin-III-verordening op haar niet van toepassing zijn.

De Raad merkt op dat in artikel 16, lid 1, van de Dublin-III-verordening op exhaustieve wijze een aantal situaties worden opgesomd waarin een afhankelijkheidsrelatie wordt vermoed, met name een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In deze situaties wordt het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie een bindend verantwoordelijkheids criterium, zoals wordt gesteld in overweging 16 van de Dublin-III-verordening. De gemachtigde is nagegaan of er

in het geval van de verzoekende partij sprake is van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in artikel 16, lid 1 van de Dublin-III-verordening. De verzoekende partij betwist niet dat de situaties van zwangerschap, pasgeboren kind, zware handicap of hoge leeftijd niet op haar van toepassing is. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft geen gezondheidsproblemen te hebben.

Enkel wanneer de verzoekende partij een gezinslid is, zoals bedoeld in artikelen 9 en 10 van de verordening, of wanneer verzoekende partij een afhankelijkheidsrelatie aantoont, zoals bedoeld in artikel 16, lid van de verordening, is er sprake van een bindend verantwoordelijkheids criterium. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat de familierelatie tussen verzoekende partij en haar broer die in België erkend vluchteling is niet valt onder toepassing van artikelen 9, 10 of 16, lid 1 van de Dublin-III-verordening.

De gemachtigde beschikt weliswaar op basis van artikel 17, lid 1 (soevereiniteitsclausule) en op basis van artikel 17, lid 2 (humanitaire clausule) over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheids criteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheids criteria. Dit "moeten kunnen afwijken" houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid. In dit verband leidt de loutere aanwezigheid van familieleden in het Rijk niet tot de toepassing van artikelen 17(1) en 17(2). Een effectieve afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar broer, dermate dat de gemachtigde redelijkerwijs had moeten toepassing maken van het voornoemde artikel 17, lid 2 van de Dublin-III-verordening, moet aannemelijk gemaakt worden. In verband met de afhankelijkheidsrelatie wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *"Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene in ons overnameverzoek aan Italië werd aangegeven dat de betrokkene een in België verblijvende broer heeft, maar Italië niettemin instemde met de overname van de betrokkene en België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met in België verblijvende familieleden. [...] We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat de betrokkene afhankelijk is van de hulp van zijn in België verblijvende broer of dat zijn broer, verblijvend in België, afhankelijk is van de verzoekende [...] Tijdens het verhoor verklaarde de betrokkene dat zij en zijn broer elkaar niet echt nodig hebben en dat ze een "oppervlakkige" relatie hebben."* Voormelde concrete motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij. De verzoekende partij stelt dat het feit dat ze niet bij haar broer woont geen reden is om te besluiten dat ze geen gezin vormen. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen ander elementen bijbrengt die aantonen dat de verzoekende partij afhankelijk is van haar broer.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringplicht is niet aangetoond.

In casu beroept de verzoekende partij zich ook op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- '1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen. *In casu* beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven tussen haar en haar in België verblijvende broer. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin.

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekende partij en haar broer dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu worden dergelijke elementen door verzoekende partij niet bijgebracht. Ze verklaart enkel dat ze geen familieleden meer heeft in Irak met wie ze een dergelijk gezinsleven kan leiden. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat ze met haar broer een gezinsleven leidt of wil leiden. De verzoekende partij heeft immers verklaard dat "*we hebben een oppervlakkige relatie*". In haar schrijven van 17 oktober 2014 zet de verzoekende partij haar familieleven uiteen, maar laat ze na aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie is.

De verzoekende partij toont niet aan dat ze effectief afhankelijk is van haar broer en dat ze een familie in de zin van artikel 8 van het EVRM vormen. De verzoekende partij maakt het bestaan van een gezinsleven niet aannemelijk.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 EVRM evenmin wordt aangetoond. Het middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan op het eerste gezicht niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het beginsel van non-refoulement, van artikel 33 (1) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: Anti-Folterverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Een overdracht aan Italië, in casu zelfs zonder uitdrukkelijk akkoord van Italië, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

Met betrekking tot een mogelijkheid van refoulement van Italië naar het land van herkomst, in casu Afghanistan, blijkt nergens of de verwerende partij in concreto is nagegaan of bovenvermelde bepalingen in Italië worden gegarandeerd. Het gegeven dat Italië geen refoulement zou toepassen wordt niet bevestigd door andere, evenwaardige bronnen.

“the Special Rapporteur learned that some migrants detained in the CIEs were expelled to their countries of origin, despite having previously expressed their desire to make an asylum claim, however, prior to the formal registration of that claim. Another concern also relates to those migrants reportedly repatriated while still awaiting a judicial decision on their request to suspend the repatriation procedures following a negative decision on their international protection application made by the competent Territorial Commission.”

(stuk 17: “Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants, François Crépeau: mission to Italy (29 september – 8 oktober 2012), UNHCR, 30 april 2013, te consulteren op http://www.ohchr.org/Documents/HRBodies/HRCouncil/RegularSession/Session23/A-HRC-23-46-Add6_en.pdf)

“Difficulties in accessing the asylum procedure also continue to be reported from Expulsion and Identification Centers (CIEs), due to lack of legal information and assistance as well as administrative obstacles. Moreover, the lack of standard procedures concerning asylum applications by persons detained in CIE have led, in some instances, to delays in the transmission of asylum applications to the competent Immigration Office. These delays may expose asylum-seekers to the risk of repatriation prior to consideration of their asylum applications, which could create the risk of refoulement.”

(stuk 18: “UNHCR Recommendations on Important Aspects of Refugee Protection in Italy, UNHCR, juli 2013, te consulteren op http://unhcr.org.uk/fileadmin/user_upload/pdf/Italy_Advocacy_paper.pdf)

Het is evident dat een risico op refoulement een risico vormt van schending van artikel 3 van het EVRM en dat dit risico nog verhoogd wordt in het geval van een detentie, die eveneens strijdig is met artikel 3 EVRM.

Het artikel 3 van het EVRM lijdt geen enkele uitzondering, noch een proportionaliteitscontrole kan er op uitgeoefend worden. Een risico dat gebaseerd is op objectieve elementen, zoals deze die hierboven beschreven werden, zijn voldoende om de tegenpartij te verplichten alle mogelijke beschermingsmaatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat dit risico geen plaats kan hebben.

Nergens kan de verwerende partij garanderen dat Italië Irakese vluchtelingen niet zal uitwijzen naar Irak, een land waar het leven en de vrijheid in gevaar is, en waar hij blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Dit maakt een schending uit van het non – refoulementverbod. De staten, zoals België, die vluchtelingen laten terugkeren naar Italië, onder de noemer dat Italië kan beschouwd worden als “verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming” zijn indirect verantwoordelijk voor de inbreuk op het refoulementsverbod (J. VANDE LANOTTE en M. VAN DE PUTTE, “De verantwoordelijkheid van de uitwijzende staat: de zaak Cruz Varas”, T.B.P. 1992, afl. 1, 3 – 8).

De indirecte verantwoordelijkheid van staten voor de inbreuk op een refoulementsverbod indien zij vluchtelingen terugsturen naar een staat waar een uitwijzing naar het land van herkomst, in casu Irak,

werd reeds door UNHCR bevestigd in het kader van het terugsturen van asielzoekers naar Griekenland overeenkomstig de Dublin II Verordening. Doch in casu gaat het om hetzelfde principe.

“The short time-limit for filing an appeal against the “interruption” decision, together with the hefty burden of proof, would in effect deny asylum-seekers returned to Greece any possibility of substantive consideration of their protection needs. If Greece subsequently removes such asylum-seekers to a country where they claimed their life or liberty would be threatened, this may amount to a breach of the non-refoulement obligation of States enshrined in Article 33 of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees. The State that returned the asylum-seeker to Greece in the first place would also bear responsibility for indirect refoulement.”

(UNHCR “The return to Greece of asylum-seekers with “interrupted” claims”, juli 2007)

Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bovendien dat verweester ambtshalve had moeten nagaan of er “effective procedural safeguards” (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Italië om te vermijden dat Afghaanse vluchtelingen ten onrechte worden teruggewezen naar Afghanistan. Effectieve procedurele waarborgen zijn in casu niet aanwezig.

Eveneens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 2.769 van 19 oktober 2007 geoordeeld dat er bij een uitwijzing van een asielzoeker naar een ander land er een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de effectiviteit van het principe van non refoulement. Eveneens ging het om arrest gewezen in kader van een uitwijzing naar Griekenland in het kader van de Dublin II verordening, doch dit arrest kan naar analogie worden toegepast. Het “onderzoek” naar de effectiviteit van het principe van non – refoulement ontbreekt in de bestreden beslissing. Er zijn geenszins minimale kwaliteitsgaranties.

“De l'ensemble des éléments fournis par la partie requérante à l'appui de son recours, le Conseil considère qu'il n'est pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l'article 22 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l'espèce, l'Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d'état, exigent que les autorités de l'état qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par un autre état partie au Règlement de Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui y sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non-refoulement.”

De bestreden beslissing maakt bijgevolg een schending van het non – refoulement beginsel alsook artikel 3 E.V.R.M. uit. Eveneens schendt de Belgische overheid bij een uitwijzing van Afghaanse asielzoekers naar Italië op rechtstreekse wijze het art. 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951 en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984.

Het aangevoerde middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

2.2.2. De verwerende partij heeft haar repliek op het tweede middel van de verzoekende partij verwerkt in haar repliek op het eerste middel, daar zij op beide middelen samen geantwoord heeft.

2.2.3. Het non-refoulementbeginsel legt de Staten die partij zijn bij het Vluchtelingenverdrag het verbod op om een vluchteling uit te zetten of terug te leiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat Italië zoals België partij is bij het Vluchtelingenverdrag.

Het EHRM heeft inderdaad reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, dat eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM, deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoeker, door de beslissing om hem van het grondgebied te verwijderen, niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of, *mutatis mutandis*, internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, T.I. v. Verenigd Koninkrijk, 7 maart 2000 en EHRM, Waite et Kennedy v. Duitsland, 18 februari 1999, § 67).

In dit verband wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat er gelet op de thans voorliggende informatie en de rapporten in het administratief dossier en het verzoekschrift – geen reden is om te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten de verzoekende partij geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan worden vastgesteld dat de asielprocedure in Italië dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat de verzoekende partij met miskenning van

het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat zijn asielaanvraag werd behandeld naar haar land van herkomst zou worden gerepatriëerd.

Voorts wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat: *“De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.”*

In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij uit twee rapporten van UNHCR van 30 april 2013 en juli 2013 die betrekking hebben op vreemdelingen die in een detentiecentrum (Expulsion and Identification centers) zitten. Hierbij gaat de verzoekende partij wederom voorbij aan het gegeven dat zij naar Italië terugkeert in het kader van de Dublin III-verordening. In het AIDA-rapport (p.30) wordt hieromtrent gesteld dat wanneer er nog geen asielaanvraag werd ingediend, Dublin-terugkeerders, net zoals alle andere asielzoekers, een asielaanvraag kunnen indienen die in de gewoonlijke, normale asielprocedure wordt behandeld. In afwachting van een beslissing heeft een Dublin-terugkeerder dezelfde rechten als een asielzoeker.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat de verwerende partij onderzocht heeft of er een risico op refoulement bestaat. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gesteld dat: *“Wat de door de betrokkene ingeroepen vrees voor refoulement betreft wijzen we er op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De betrokkene voert geen elementen aan die aanleiding geven te stellen dat Italië het beginsel van non-refoulement niet zou respecteren.”* In haar verzoekschrift houdt de verzoekende partij een theoretisch betoog omtrent voormeld beginsel, maar wederom brengt de verzoekende partij geen elementen bij die aantonen dat Italië het beginsel van non-refoulement niet zou respecteren. Voorts blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft, dat er in Italië systeemfouten zijn.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van het Vluchtelingenverdrag; van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel daar de verzoekende partij geen andere elementen aanreikt met betrekking tot de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dan de elementen die hoger besproken werden.

Tot slot wordt er opgemerkt dat de schending van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag niet wordt uitgewerkt in het verzoekschrift, waardoor het derde middel, wat dit betreft, niet-ontvankelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

3. In toepassing van artikel 39/82, §8 van de Vreemdelingenwet, wordt de bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen schorsing opgeheven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1:

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2:

De bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen schorsing wordt opgeheven.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. RYCKASEYS